

OSNOVNA ŠOLA
MILANA ŠUŠTARŠIČA

Življenje besed

ŠOLSKO LITERARNO GLASILO

2020/2021

UVODNA BESEDA

Biti mladostnik v današnjem času ni lahko. Ko so odvzeti iskreni nasmehi, žalostni vzdih, vprašujoči izrazi in se čustva zgostijo le v pogledu med ljudmi, se spremenijo med njimi tudi besede.

Letošnjo generacijo je zaznamovalo nenavadno leto. Učenci so na različne umetniške načine pokazali, kako je živeti v negotovem času, ko je samost nova resničnost, izolacija sopomenka za varnost in je karantena postala že udomačena beseda.

Prav zato se nabor literarnih del začne z doživljanjem teh sprememb v današnjem času. Kljub temu so učenci v danih razmerah krepili voljo do življenja, pokazali notranjo vedrino in našli med sabo veliko lepega. Izrazno sredstvo je v večini pesniško, a učenci so se letos preizkusili tudi v drugih raznovrstnih zvrsteh in vrstah. Pred vami je širok nabor besedil od zapletenejših integralov, pomenljivih basni, domišljenih bajk, predelanih pravljic, dramskih besedil in seveda – pesmi.

Mnogi med avtorji so prejeli za svoja literarna dela tudi prestižne nagrade na literarnih in likovnih natečajih. A največ je vredno doživetje ob zadovoljstvu, ko je pesem končana, zgodba povedana in beseda prava.

Dragi bralci, vabljeni k branju in uživanju v letošnjih literarnih izdelkih in likovnih upodobitvah.

Duh današnjega časa

POUK NA DALJAVO

Zjutraj vstanem,
na hitro pojem.
Za mizo se usedem
in računalnik prižgem.

Napišem »živjo, kako ste?«
in pouk na daljavo
se prične.

Pouk v šoli odpadel nam je,
ker korona v mestu je.

Radi bi se družili,
a se ne moremo,
razdaljo držati moramo.

Če masko bomo imeli
in doma ostali,
virus bomo pregnali.

EVA CEDILNIK, 6. B

Urban Lakota, 4. b

KORONSKA

Splošno znana korona kriza,
vsa svetovna paraliza,
od Ljubljane do Pariza
ne pomaga ti nobena viza.

Vlada pa izda ukaz,
da morajo maske na obraz,
kot dokaz,
da za zdravje nam je mar,
pa če bolan si ali zdrav.

V karanteno te spodijo,
čeprav se tudi sami ukrepov ne držijo.

Tjaša Hafner Korošec, 9.a

MUCA IN KORONA

Enkrat prišla je muca
k meni domov, pa korono
prinesla s seboj je domov.
Potem korono vrgel sem ven.

Ko korone sem se znebil,
pred vrati inšpekcijo sem dobil.
Inšpekcija rekla mi je,
da preveč družil sem se.

Neža Pajk, 4. b

ZOJA PIŠEK, 1. A

KAJ SE DOMA DOGAJA MED KORONO

Vsi smo doma,
čas pa drvi
s šolo na daljavo
se nam res mudi.

Teamse smo si naložili
ter si malo oddahnili,
vendar korona
še vedno je,
cepiva pa še ne.

Neli Savenc, 4. b

KORONA JE PRIŠLA

Korona je prišla,
otroci so doma,
šola pa zaprta vsa.

Treningov ni več,
energije je preveč,
sosed je od jeze čisto rdeč.

Korona pojdi tja,
od koder si prišla,
tu si res odveč,
vsi smo čisto preč.

Lukas Fišer Wlodyga, 4. b

LILI LAPORNIK AMBROŽIČ, 8. B

KARANTENA

En velik dolgcajt je ta naša karantena,
ko pomislim nanjo, me mine vsakršna vnema.
Ne moreš se družt s prijatli,
ker bi ti korono lahko prenesli.

Šole so zaprte, ne moreš hodit ven,
zaradi tega sem že čisto izgubljen.
Vsak teden nov ukrep, ker vlada nam Janša,
v državi je kaos, a število zdravih se še vedno manjša.

Vse bo lepše, ko karantena mine,
po tistih časih že imam skomine.
Takrat v trgovino brez maske šel bom,
še sonce bo lepše sijalo kot med covidom.

Lev Zalar, 4. b

VELIKA EPIDEMIJA

Ko smo karantene se znebili,
smo se malce podružili
in v šoli se dobili,
pa se spet takoj ločili.

Za računalnik smo se usedli
in zraven sendvič svoj pojedli,
na koncu smo si rekli:
kaj če bi kaj spekli?

Nove ideje so prišle na plan
in brez zabave za rojstni dan.
Na računalniku smo se veliko naučili
in se grozno počutili.

Vse prijatelje smo izgubili,
le še po Teamsu smo se lahko dobili.
Na koncu pa cepivo je prišlo
in veliko bolnikov je rešenih bilo.

Hana Movrin, 4. b

ŠOLA PO TEAMSU

Zdaj ko nas v šolah več ni,
nas na spletu kar mrgoli,
zdaj se vsak od staršev jezi,
le kam ta svet hiti?

Zdaj čas hitro beži,
ko ministri čisto vsi,
in zraven tudi šolniki,
vsak zase misli si:

"Ti v šolo ne bi šli,
tem se sploh ne mudi,"
šola pa v samoti čepi,
kot da je v izolaciji.

Vsak hodnik sami,
brez šundra in ljudi,
takrat pa vanjo starš prihiti,
na pogovor z učitelji.

Takrat pridejo še ministri,
profesorji in šolniki,
zvonec otožno zazvoni,
v obupu zatuli in so prišli.

Najmlajši pionirčki,
ki komaj torbe so nosili
in vstopa v šolo se veselili,
ko pa so vstopili, so šolo
razveselili.

Nace Grčar, 6. a

ŠOLSKA

Medtem ko zjutraj ptice leté in žvrgolé
in sonce jutro in lep dan napové
šolarji neradi v šolo hité.

Tam učijo nas same
nepotrebne teme in pomene.

Vsak predmet po 100 nalóg
namesto podili bi se lahkih nog naokróg.

Nenapovedana ocenjevanja
Seminarske in druga šolska branja.

Polna glava je vseh stvari
da iz naših glav se kar kadí.

Ko zadnji zvonec zazvoní
Cel razred po stopnicah oddrví.

Potem pa domov.

Tam čakajo nas nove muke in trpljenja,
da pridem pri geografiji še do Velenja.

Zato moram zdaj končati,
saj nimam več kaj dodati.

Natalija Likar, 9.a

BRINA PRAPROTNIK, 8. C

V TEM CASU

Kaj v tem času
starše razjeki?

No, to smo mi.

V tem času,

ko smo doma vsi,

to res nič čudnega ni.

Vsi smo skupaj 24 ur na dan

in neprestalno gledamo v ekran.

Kato pomembna je,

da tudi družimo se.

Če starši srečni so vsi,

smo srečni tudi mi.

restavili: Luka Erčulj, David Raspatnik, Alsu Shaidullina.

Čebele in čebelice

Čebelice, čebelice,
ve rade med nabirate
in z njim nas
razveseljujete.

VIJAN IVANČIČ, 2. B

Brez vas
življenja ni na svetu,
razen na
čebeljem planetu.

Tevž Vertačnik, 2. a

Čebelice deklice letajo,
pojejo.
Še korak, poskok, skočite,
skočite s cveta na cvet,
da med nam naredite
in s tem nas veselite.

Nina Grdadolnik, 2. a

Zunaj že vse cveti,
čebelica leti,
išče cvetni prah,
da napolni čebelnjak.

Posadimo rožice,
da nahranimo čebelice,
naredile bodo med,
slovenski zajtrk bo nared.

Matic Švajger, 2. a

Oj, čebelice,
pridne ve delavke.
Pridne ve delavke,
črne in rumene ste.
Vedno vse si zapomnite.
Vedno vse si zapomnite,
pot nazaj najdete.
Pot nazaj najdete.
V panj nazaj nikoli
praznih rok ne pridete.

Viktor Trajkovski, 2. a

Čebela, čebela,
ko po polju leti,
Čebela, čebela
k meni prileti.
Med nabira,
v panju ga zbira.
Rada ga jem,
lahko tudi vsega pojem.

Iuliia Volodina, 2. a

ULA PEVEC, 8. A

Pravljice

ZLATI POTOK

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami so živele tri sestre. Prvi dve sta imeli kar sta želeli, najmlajša pa ni imela pravic. Oblečeno je imela strgano obleko in modre čeveljčke. Starejši sta ji ukazovali, mlajša pa ju je morala ubogati.

Nekega dne je šla v gozd po maline, ko je zagledala potok. Bil je poln zlatnikov. Dejala je: »To je verjetno čarobni potok.« Tako je tri dni hodila k potoku in nabirala zlatnike. Svojima sestrama ni povedala, kje jih je našla in kaj je našla. Ampak sestri sta začeli sumiti, da mlajša nekaj skriva. Nekega dne sta jo vprašali: »Kaj skrivaš? Takoj povej!« In ubožici ni preostalo drugega, kot da jima pove. Takoj, ko sta slišali kje so zlatniki in zlati potok, sta šli po zlatnike. Najmlajša je bridko zajokala. Zgodil se je čudež. Na njeno roko je priletela drobcena vila. Povedala ji je, da ima tri želje. Deklica si je obrisala oči, ki so bile polne solz in rekla: »Želim si, da bi bili moji sestri zelo prijazno do mene in da ne bi odšli po zlatnike.« Vila je dejala: »Želja je izpolnjena.«

In res. Bili sta prijazni in vse so živele srečno do konca svojih dni.

Pia Pečovnik 4. a

DAŠA HOSTNIK, 8. A

ŠTIRJE SINOVI IN ZLATA BARVICA

Nekoč so živeli štirje sinovi. Bili so revni in so prosili za bogastvo. Niso imeli nič drugega kot kos kruha in oblačila.

Nekega dne je prišel mimo gospod, ki jim je dal barvico in rekel: Tole barvico vam podarim.« In odšel dalje. Prvi trije sinovi so zavrnili barvico, najmlajši pa je premišljeval. Nazadnje je zgrabil barvico in začel risati. Narisal je balon. Glej no glej. Pred njim je bil pravi balon. Tako je začel risati in prodajati stvari.

Vsi trije bratje so bili ljubosumni na najmlajšega. Ta pa je dobil veliko denarja in si kupil dom. Vendar pa je kljub temu revnim podarjal svoj denar. Tudi sama sem bila tam, samo ne vem, kako je do tega prišlo.

Pia Pečovnik 4. a

NAROBÉ PRAVLJICA: JELKA ODLETI V ČUDEŽNO DEŽELO

To je Jelka. Stara je 10 let in ima zelen frizbi. Frizbi je obtičal na drevesu. Splezala je na drevo, a ko je prijela frizbi, je čudežno dobila krila. Ni bila na Zemlji. Bila je v čudežnem svetu princes. Šla je pogledat v palačo, ki je bila iz kristalov. Ko je stopila v sobo, kjer je pisalo *PRINCESE*, so jo vse princeske pogledale. Bile so: Elza, Ana, Zlatolaska, Trnuljčica, Pepelka ... Vse so pogledovale njen krasen izgled. Všeč so jim bila njena krila. Potem jih je Jelka vprašala: »Kako naj pridem domov?« A ravno takrat jo je mama zbudila. Vse to so bile le sanje. A Jelki so bile to najboljše sanje doslej.

Pia Pečovnik 4. a

DAŠA HOSTNIK, LS2

NAROBÉ PRAVLJICA: SNEGULJČICA IN 15 PALČKOV

Bila je Sneguljčica. Njen očim je ni maral. Bila je preveč pametna.

Nekega dne je naročil kočijažu, naj jo odpelje in pusti v gozdu. Sneguljčica je zaspala. Ko se je zbudila, je bilo okoli nje 15 palčkov. Vsi so jo gledali zelo začudeno. Povedala jim je, kaj se je zgodilo. Postali so prijatelji. Palčki so vsak dan hodili nabirat in prodajat poljske pridelke. Sneguljčica je med tem kuhala, pospravljala in se učila. Nekega dne se je pred njo postavil škrat. Bil je grd in zelen. Rekel je, da ji je nekdo poslal posteljo. Ko se je Sneguljčica ulegla, je zaspala in umrla.

Tako so vsaj mislili. Mimo je prijezdil princ. Ko jo je objel, se je zbudila. Poročila sta se.

Kaeli Poljšak 4. a

AJDA LABAN RAKUŠČEK 7. B

TRETJI KLJUČ

Pred davnimi časi je živela deklica. Bila je pametna in prijazna ter je imela 7 škratov.

Nekega dne je v deželo prijezdil princ. Priredil je ples na katerem je iskal dekle, ki bi mu pomagala najti čarovnico. Našel je dekle, ki je imelo pomočnike – škrate. Po dolgih treh tednih, ko so pripravili vse potrebno, so odšli. In ko so prišli so reke, je en od škratov dejal, da je žejen. Opozorili so ga, naj ne pije iz reke, saj jo je čarovnica začarala. A bil je žejen in je pil. Ko je popil, se je spremenil v zlat kip. Dekle in princ sta ga odnesla v kočijo. Bližala se je noč in odšli so spat. Ko so se naslednje jutro zbudili, so videli, da je pred njimi velika gora. Dekle je pripravilo zajtrk in ko so pojedli, je vprašala princa, kaj pravzaprav išče pri čarovnici. Odgovoril ji je, da išče tretji ključ, ki ti da čarobno moč in odklene vsa vrata. Pokazal ji je dva zlata ključa in tretji bi moral biti enak. Princ je začaral še eno srebrno krono, ki je bila podobna njegovi. Nato je začaral, da sta se ključa spremenila v kristala in dal ju je vsakega v svojo krono. Moško krono si je poveznil na glavo, drugo pa je dal njej. Nato so se povzpeli na goro in našli čarovničino hišo. Ampak v njej ni bilo ključa. Našla sta ga na drevesu pred hišo. Bil je zlat, a ni bil pravi. Odšli so naprej in naleteli na še eno hišo in zgodilo se je enako. Ko so prišli do tretje hiše, je bil pred njo napis NE VSTOPAJ! Vendar so vseeno vstopili. Hiša je bila zelo strašljiva. V njen so našli tretji ključ.

Vsi so ozdraveli, bili rešeni urokov in živeli so srečno do konca svojih dni.

Kaeli Poljšak 4. a

ČUDEŽNA PALICA

Nekoč je živel deček po imenu Jan. Ker je bila njegova družina zelo revna, je živel v mrzli jami.

Ko se je nekega dne sprehajal po gozdu, je naletel na ujeto lisičko. Rešil jo je in to je videla dobra vila. Podarila mu je čudežno palico. S to čudežno palico je lahko celil rane in ozdravil bolne. Veliko ljudi je hodilo k njemu, da bi jih ozdravil. Nekega dne je to slišal zelo znan razbojnik. Ko je Jan spal v jami, mu je palico ukradel. Ko jo je hotel razbojnik uporabiti na eni izmed svojih brazgotin, ni delovala. Ugotovil je, da palica deluje le, če jo uporablja deček Jan.

Ko je kralj to izvedel, je poslal vojsko, da poiščejo čudežno palico, saj je kralj zbolel. Nato ga je Jan pozdravil. V zahvalo je dobil veliko denarja, njegova družina pa nikoli več ni bila revna.

Kaeli Poljšak 4. a

ČUDEŽNA PALICA

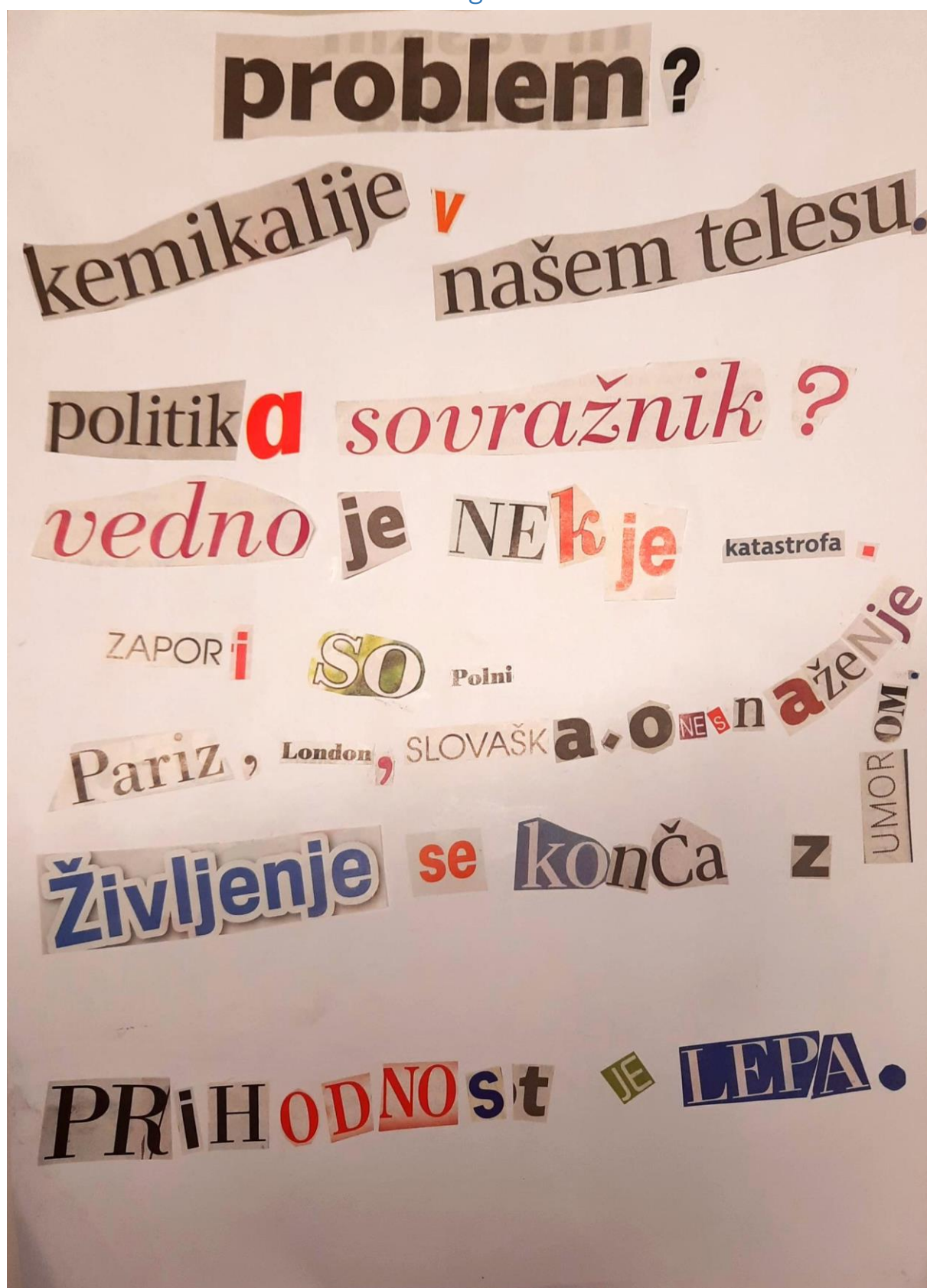
V starih časih, ko še ni bilo elektrike, so ob večerih ljudje prižigali sveče, da so kaj videli.

Živela je deklica Maja, ki je bila tako revna, da ni imela doma, niti sveč. Živela je čisto sama, zato jo je bilo ponoči zelo strah, ker je bilo vse temno.

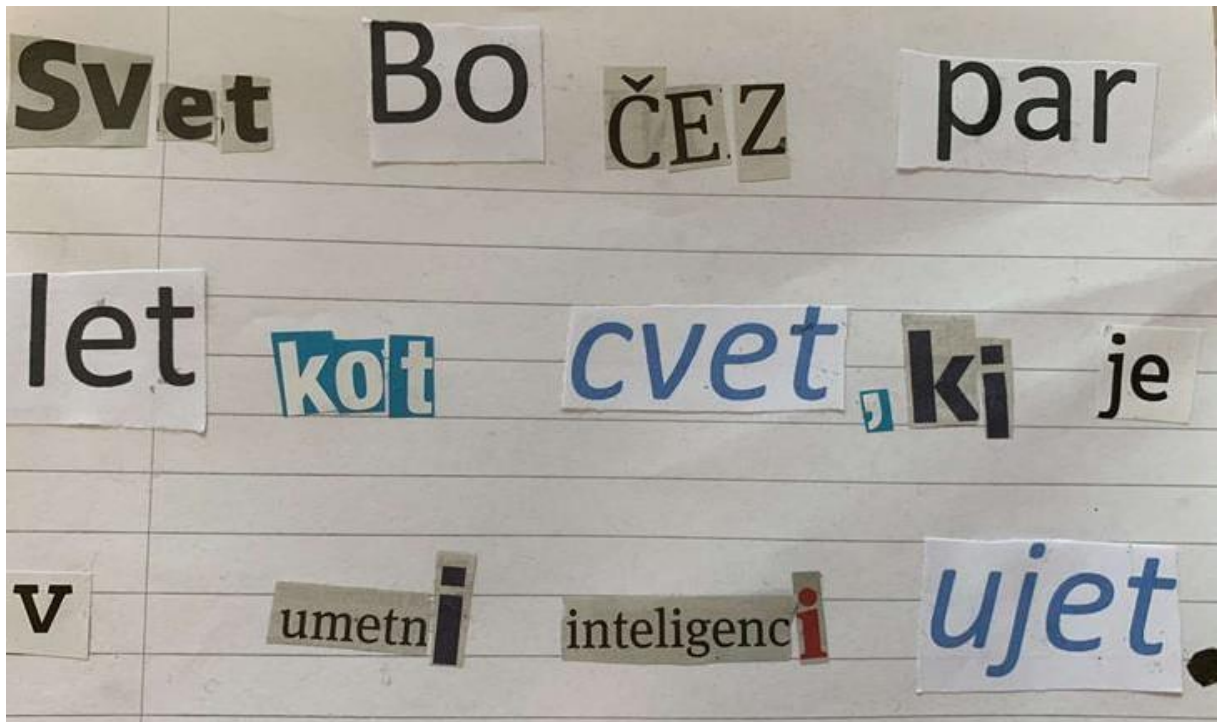
Nekega dne je šla v gozd nabirat jagode in borovnice, saj je bila zelo lačna. Srečala je prelepo gospo, ki je nosila dolgo, belo obleko. Gospa je deklico prosila za nekaj gozdnih sadežev. Deklica ji je z veseljem dala polovico vsega kar je nabrala. V zameno ji je gospa podarila leseno palico. Deklica ni vedela, kaj ji bo navadna palica. Vseeno se je zahvalila in odšla domov. Ko se je zvečerilo, je bilo deklico spet strah teme. Naenkrat je videla, da se nekaj sveti. To je bila lesena palica, ki ji jo je dala lepa gospa.

Deklica je ugotovila, da je bila gospa dobra vila, ki ji je podarila čudežno palico. Nikoli več ji ni bilo treba živeti v temi.

Taja Tratnik 4. a

Ema Kralj Puklavec, 9. b

Gabriel Zmajšek, 9. b

Nik Simonič, 9. b

Basni

O LISICI IN ŽABI

Ob mlaki je nekega dne lisica opazila žabo, ki se je na vso moč trudila ujeti muho na drugi strani mlake, ob kateri je lisica hodila. Lisica je rekla žabi: »Kako si nespretna in grda, pa še majhna si. Jaz sem v vsaki stvari boljša od tebe.« Žaba pa ji je odgovorila: »Boš že videla, nekega dne se bo moja majhnost izplačala.« »Pa že,« je v posmehu rekla lisica. Vendar je nekega dne v gozd stopil lovec. Žaba, ki je bil majhna in se je zavlekla za kamen in preživela, velika lisica pa se ni imela kam skriti in lovec jo je ustrelil. Nauk basni je, da je slabo dejanje poplačano s kaznijo.

Ema Velušček, 7. c

MAČKA IN KUŽA

Nekoč sta živela mačka in kuža.
Igrala sta se z majhno rdečo žogo.
In sta se veliko in rada pogovarjala.
Neko nedeljo sta igrala nogomet.
Na голу je bila mačka.
Kuža je močno udaril rdečo žogo,
ki je zletela z igrišča v park.
Muca je bila jezna na kužka,
zato sta se začela pričkati.
Od takrat naprej kužki ne marajo muc.

LUNA KLEŠNIK LO DUCA, 6. B

Črt Trampuš, 7. c

BASEN O VEVERICI IN JAZBECU

Nekega sončnega dne sta se na gozdni jasi srečala jazbec in veverica. Veverica se je jazbecu hvalila, kako je spretna in urna. Jazbec je bil užaljen, jezen in ljubosumen. Sklenil je, da se ji maščuje. Skoval je bojni načrt. Skopal je jamo in jo pokril z listjem, mahom in vejami. Nato je šel v gozd iskat veverico. Povabil jo je na piknik, ki je bil pri njemu doma. Ko bo šla veverica na piknik, bo morala mimo jame in bo padla v jamo.

Jazbec je po gozdu iskal veverico. Kar dolgo časa jo je iskal. Naenkrat veverica skoči z drevesa. Jazbec je veverico prosil za prijateljstvo. Veverica ga je čudno pogledala ter dejala, da ne pozna poti. Želela je, da jo jazbec pospremi. Skupaj sta odšla do njegovega doma. A glej ga šment, jazbec je padel v jamo. Veverica ga je nagajivo pogledala in dejala: "Ves čas sem te imela na očeh in vedela sem, kaj nameravaš. Sedaj pa imaš to, kar si si zaslužil." Jazbeca je pustila v jami in odskakljala je v gozd. Nauk zgodbe je, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Gal Končina, 7. c

SOFIJA STRES, 5. C

LISICA IN VOLK

Nekoč pred davnimi časi je živel zelo požrešna lisica in zelo radoveden volk. Nekega sobotnega dne je lisica dobila dojenčke. V nedeljo se je sprehajala z mladiči potem je srečala volka. Volk je bil tako radoveden, da je moral pogledati vse mladiče. Ko je vse pregledal, se je odpravil domov, lisica pa tudi. Ko se je približala domu je zagledala jazbeca v svojem domu. Jazbec jo je hotel napasti a je zagledal mladiče in je odšel drugam. Čez kakšen mesec so mladiči zrasli in so že bili samostojni. V soboto je volkulja dobila šest mladičev in lisica jo je obiskala. Ko je bila na poti so jo otroci vprašali, če bojo prišli k volkulji. In so prišli. Seveda ker sta se zelo dobro poznali so mladiči čuvali od volkulje mladiče.

Kjara Golobič, 2. b

MEDVED IŠČE SVOJ DOM

Nekoč pred davnimi časi je živel medved. Nekega sobotnega dne je zelo močno deževalo. Medved je imel leseno hišo, nenadoma mu je odpihnilo hišo. Medveda je bilo zelo strah nenadoma se je spomnil da gre poiskat nov dom in je hodil in hodil dokler ni zagledal kokošnjaka in pride do kokoši ter jih vpraša če lahko živi pri njih in rečejo ja. Noč že prihaja takoj se odpravijo spat ampak takoj ko se je medved ulegel se je kokošnjak uničil in kokoši niso bile zadovoljne. Medved je rekel zgradil bom nov kokošnjak in naslednji dan je šel iskat svoj dom. Hodil je in hodil ter zagledal srnico in jo vprašal ali lahko živim pri tebi ja ampak ne vem če bo moja mama dovolila. In res mama od srnice ni dovolila in medved je šel naprej in je hodil in hodil in je zagledal zajca ter ga vprašal ali lahko živim pri vas. Zajčku se je tudi podrla hišica potem je rekla medved pomagal ti bom. Medved je zgradil hišico ampak hišica je bila premajhna za medveda. Zajec, kokoši in srnica so medvedu zgradile hišo. Ko je medved prišel je bil zelo vesel. Hvala vam da ste mi zgradile hiško.

Sara Juričan 2.b

ČEBELJI NAPAD NA MEDVEDA

Medved Bruno je bil medved srednjih let in ni imel medvedke svojih let. Kar pa je imel, je bila hiša sredi polja. In sosede čebelice, ki hranijo debelo matico.

Bruno rad imel je med,
ker velik je ta pedenjped.
Vendar pa ta pedenped ni zlahka dobil tega medu.
Varovale so ga čebele pridne, vestne, neugnane.
Imele so stražarke, ki so čuvale jim panj,
pridno ustvarjale in garale cel ljubi dan.
Medo strašno rad dobil bi med,
pa ga zlahka ne bo dobil v pest.
Medved mora bit' pretkan,
da dobil bi med v dlan.
Nekega dne, ko Brunu res dolgačas je,
odloči se, da v napad gre.
Bil je lep in sončen dan,
ko medo naredil je plan. Z
a drevo se pritihotapil je in tam počakal je.
Čaka, čaka ta nemirni tolovaj.
Ko čebelice nabirat prah gredo,
ta se zmuzne na drevo.
Med začne na tla kapljati,
Bruno priskoči in usta nastavi.
Sedem jeznih čebel se obrne
in Bruna na tla podre.
Ga začnejo pikati,
dokler medo ne obleži.

Čez dvanajst minut ta potepuh se zbudi in si reče: "O, ne, to pa ne. Tega pa ne delam več. Babica Metka bi rekla: Vnuček, ti pa si osliček. Upam, da tega ne boš več delal, saj gre osel samo enkrat na led."

Zato medo Bruno ni več medu hlastal,
raje je kakšno jagodo kdaj pa kdaj nabral.

Neja Cimperman, 7. c

TADEJ MOKRANJAC, 2. A

ZAJEC IN LISICA

Osel gre samo enkrat na led,
in še takrat nepremišljeno.

S tem naj se kdo drug obremenjuje,
in vas basni poučuje.

V gozdu sredi majhne jase,
zajček zagleda kočo, iz katere lepo diši,
po sveži jagodni marmeladi.

Takoj se hitro tja brezglavo odpravi,
ko že skoraj vse pograbi, se pojavi
velika, predrzna, zvita lisica.

Zagleda zajčka in se nasmiha, saj ga bo ulovila.

Ko zajček poskuša zbežati, mu z majhnim korakom
prekriža pot in zajček ostane ujet.

Z visokim glasom pove: »Ti capin, kako si drzneš krasti meni,
sam si priskrbi hrano.«

»Oprostite gospa lisica, res vam nisem hotel škodovati,«
ji z nežnim hripavim glasom pove zajček.

»Kaj potem počneš v moji koči, ti falot?«

»Veste, gospa lisica jaz ...«

»Nehaj me klicati gospa!« mu urno pove lisica.

»Ali se ti zdim stara, da me tako kličeš?«

»Ne gosp... Ne, gospodična lisica.«

»Ali lahko zdaj odidem, če smem?«

Lisica posmehljivo odvrne: »Kako pa mi boš poplačal, preden boš odšel?«

»Kaj pa bi vam moral poplačati, če nisem ničesar ukradel.«

»Zato, ker si kar nepovabljen prišel v moj dom, in mi hotel ukrasti marmelado,
ampak sem te na srečo ulovila. Ker si me zmerjal z gospo ...
in lahko bi še in še naštevala.«

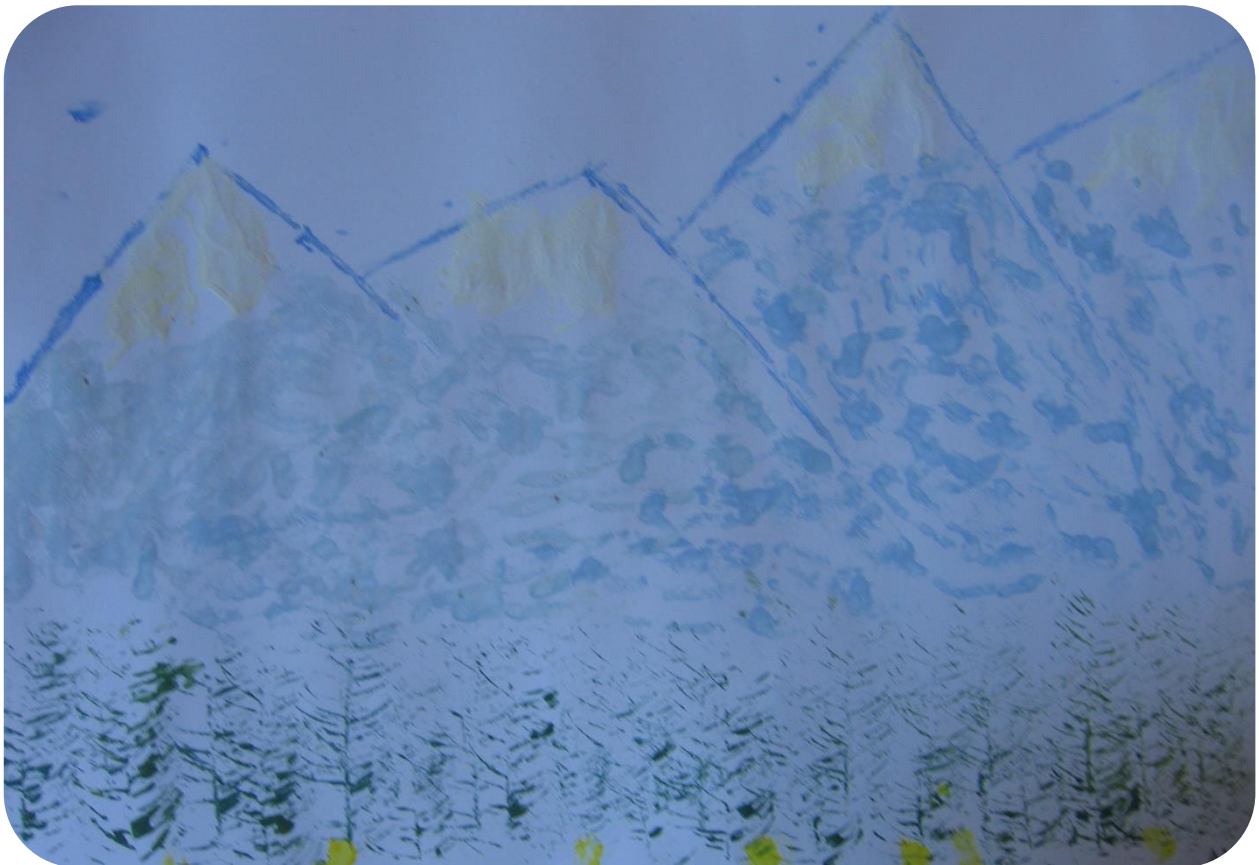
»Res vam nisem hotel škodovati.«

»Nehaj se delati reveža in ...«

»Seveda lisica.«

»Pa nehaj me že prekinjati, medtem, ko govorim saj nisi kralj ali kaj takega!«
»Kje sem že ostala ... aja, saj res, zato ker si me hotel okrasti, mi boš moral vsak teden prinesiti 3 polne košare jagod. V nasprotnem primeru pa te bom našla, in bo konec s tabo.«
»Ampak ...«
»Nič ampak, taka je kazen. Drugič pa premisli, preden kaj narediš.«
Zajček je odšel in lisica je vsak teden dobila 3 košare jagod.
Zajček je od tega dne naprej vedno premislil, preden je kaj naredil.

Tjaša Rakar Voga, 7. c

ANA VUCHKOVSKA, 5. C

TATVINA NA OLIMPU

Okoli Grčije so divjale nevihte. Besneli so orkani in vrstili so se potresi. Zevs, Pozejdon in Had so besneli – njihovi simboli moči in najmočnejša orožja (strela, trizob in čelada nevidnosti) so bili ukradeni. To so najmočnejša, najmogočnejša orožja tega sveta. Zevsova strela ima toliko moči, da bi današnja atomska bomba izgledala kot majhen ognjemet. Pozejdonov trizob ustvari hurikan, močan, da mu nič ni kos. Hadova čelada nevidnosti pa mu, ko jo nosi, omogoči, da je neviden, neslišen, nečuten. Takrat se lahko premika skozi stene kakor duh. Kdor ima vse tri, tega nič ne ustavi.

Bogovi pa seveda obtožujejo drug drugega. Napovedujejo vojno, če svojih stvari ne dobijo nazaj kaj kmalu. Zevs je poslal Ateno, Artemido, Apolona, Aresa in Hermesa iskat svojo strela. A o njej ni sledu. Mnogi grški junaki so se odpravili iskat ukradene predmete – Herakles, Perzej, Tezej... a nihče jih ne more najti. Ko bi vsaj vedeli, kdo jih je ukradel.

To vse je prišlo na ušesa tudi Bii, mladi grški bojevnici. Že res, da je mlada, a zelo izkušena. Bojevala se je v številnih vojnah, tudi znameniti Trojanski vojni. Bila je zvita, zato so jo imeli za vohuna. Iz Troje je prinašala Grkom vse sorte novic, nasprotnikovih načrtov in taktik. Ko je bil boj na vrhuncu, se je borila v prvi vrsti. Pa vendar se o njej nič ni govorilo.

Tako je Bia nek večer prisluškovala Ateno in Artemidi, ki sta se ustavili v gozdu in si postavili majhen tabor. In ko je slišala, da so bogovi preiskali vso Zemljo, morja, Olimp, in niso našli ničesar, se je zamislila: »Nikjer jih niso našli, kakor da bi se v zemlji udr...«. Še preden je utegnila dokončati misel, jo je prešinila druga. »To je to! Če jih ni NA Zemlji, so POD njo! In kaj je spodaj? Podzemlje!« si misli. A njeno prisluškovanje pri boginjah še ni imelo konca. Prav tedaj je Artemida vprašala Ateno: »In v podzemlju? Je kdo pogledal tja?« »Hermes«, je odgovorila Atena. »Nič ni našel,« je dodala z vzdihom. S tem sta se boginji odpravili, ena na stražo, druga pa na zaslužen počitek.

Bia je še dolgo sedela v temi, skrita v grmovju in razmišljala. »Če niti Hermes ni našel ničesar v podzemlju ... Kje potem so? In kdo jih je ukradel?« To vprašanje ji ni dalo miru. Kdo bi nasprotoval bogovom? Tedaj jo je udarilo kot strela z jasnega! Njene črne oči so se zasvetile ob misli, da se tega niti bogovi niso spomnili. »Titani!« šepetaje

vzklikne. Natančneje, kralj Titanov – Kronos. Ta je bil razsekan na kose, zaprt v najglobljem in najstrašnejšem delu podzemlja – v Tartarju. Bia vstane in odpihne pramen črnih las, ki ji pada čez oči. »Če niso tam ... No, potem jih ni nikjer!« Pobere svoj meč, ga zatakne za pas, pobere svojo malho, jo vrže čez rame in se odpravi proti zahodu.

Ko po dolgem potovanju končno prispe do vhoda v podzemlje, pristopi k Haronu in ga prosi, da jo prepelje na drugi breg reke Stiks. A ta ji noče ustreči, saj je živa. Tedaj Bia potegne iz malhe pest zlatih drahem. Ob pogledu na denar nadaljuje svojo pot dalje v temo. Tu in tam sreča kakšno dušo, vse mrtvo, pusto. Kmalu se začnejo meglice razmikati in kar naenkrat se znajde pred Kerberom – troglavim, za dva slona velikim psom, čuvajem vhoda v podzemlje. Kerber je začel renčati. Mrtve duše niso smele iz podzemlja, a žive tudi ne vanj. Bia je iz malhe potegnila palico, z njo pomahala psu pred gobci in jo vrgla kolikor močno je lahko v nasprotno smer. Kerber se je pognal za palico in Bia je hitro odšla naprej. »To je bilo pa skoraj prelahko!« si je mislila. Hodila je skozi Elizijske poljane, Asfodelsko ravan, Kaznovalno ravan, mimo Hadove palače do vhoda v Tartar. Tu notri je bil zaprt Kronos. Ko je stopila bližje k robu, da bi videla noter, pa jo je nevidna sila potegnila noter. Padala je celo večnost, preden je nenadoma pristala na trdih kamnitih tleh. A razen tega, da jo je vse bolelo, je bila cela.

Kar nekaj časa je hodila po breznu Tartarja, preden je prišla do kota, v katerem so bili Kronosovi ostanki. Tam so ležali strela, trizob in čelada nevidnosti! A ko je poizkusila stopiti bližje, se je iz vseh strani usulo na kupe pošasti. Kampe, Hidra, Himera, Minotaver, Sfinga, Drakon, Ehidna, trop Empous in Drahen, vse tri furije, Mantikor, jamski škorpion ... Vsi, ki prebivajo v Tartarju. In tako se je začel boj. Bia je zamahovala z mečem in pošasti so šle ena za drugo. A komaj se prebije mimo zadnje, že se dvigne sam Kronos. Zamahne s svojo koso in Bia prestreže zamah z mečem. Ni bil pravi Kronos, le njegova senca, a dovolj, da je Bia vzelo kar nekaj časa za boj. Kronos, Titan časa, je igral vse mogoče trike, a na koncu ji ga je uspelo premagati.

Vsa utrujena, potolčena in krvaveča je pograbila ukradene predmete in začela se je dolga pot iz Tartarja. Morala je priplezati ven, to pa ni bila ravno lahka naloga. Ko je prišla na vrh, je pohitela skozi podzemlje, mimo Kerberja, tako hitro, da je ta sploh ni opazil. Ob reki Stiks pa ni čakala Harona. Vedela je, da je ne bo spustil čez, zato je sama zaveslala po reki v čolnu. Tok je bil tako močan, da jo je odneslo precej nižje,

preden ji je uspelo zaveslati na nasprotni breg. Potem pa zopet v dir, na Zemljo. Naprej na vrh Olimpa, kjer je stala palača. Bia je vdrla skozi vrata, naravnost v prestolno dvorano, v kateri je bilo zbranih ravno tedaj vseh 12 Olimpijcev, Had, Persefona in Hestija.

Pokleknila je na sredino in potegnila na plan strelo, trizob in čelado nevidnosti in jih položila predse na tla. Zevs, Pozejdon in Had so se zagnali k svojim stvarim, kot sestradan lev nad meso. Potem jim je Bia povedala, daj se je zgodilo. Bogovi so se ji zahvalili in Zevs je dejal: »Za to dejanje ti izpolni eno željo – v zahvalo.« »Rada bi bila nesmrtna. Ne kot boginja. Le ne bi se starala. Večna mladost,« je dejala. In to se je zgodilo.

Po tistem so bogovi bolj pazili na svoje stvari. Bia pa je živela v večni mladosti in pustolovščinah.

Brina Kosmač, 7. a

MARTIN KOŠEC, 8. A

BAJKA O BLORAKEJU

Blorakej je bil sin mogočnega kralja Burona. Ta ni hotel, da bi njegov sin prevzel prestol, zato ga je poslal na potovanje z nalogo, da se mora vrniti z ženo, če želi sestiti na prestol.

Blorakej je sprejel očetov izziv in šel na potovanje. Plul je in plul po grozovitem morju. Poti so bile nevarne in zelo smrtostne. A Blorakej je bil pogumen, močan in preplul je skozi velike nevihte in valove. Bogovi, ki so vse to spremljali, so imeli 'as' v rokavu. Ko so videli, da se Blorakej približuje otoku Blorar, so prekinili vse nevihte in viharje ter napravili prelepo sončno vreme. Želeli so mu pomagati, saj so vedeli, kaj ga čaka.

Blorakej je zlezal z ladje in skočil na obalo. Utrujen je že hotel leči, vendar je tnedaleč stran zagledal prelepo palačo in se napotil na obisk.

Junak je hodil in hodil. Vedno bolj in bolj utrujen se je zdel, ko je pred sabo zagledal velikanski vhod v jamo. Radovedni fant je moral skozenj, če je hotel do palače. Po nekaj sekundah hoje je globoko v jami zaslišal vedno glasnejše šumenje. Pogumno je korala naprej in kar naenkrat pred sabo zagledal velikega zmaja s sedmimi glavami. Ta je bil na srečo obrnjen stran od njega, vendar ne za dolgo, saj se je Blorakej hotel izmuzniti ven, a je sedmeroglavega zmaja zmotil pok vejice, na katero je stopil Blorakej. Zmaj se je obrnil, razpršil ogenj iz vseh svojih sedmih glav in pričel preganjati ubogega Blorakeja. Fantič ni vedel, kaj naj stori, zato se je hitro obrnil in mu vrgel meč v oko. Velika zver je zatulila, jokala ter stokala.

Ko se je junak bližal izhodu, je skočil na ladjo in se pognal na premec, kjer je bil top. Nameril ga je v zeleno pošast in jo razstrelil, ta pa se je čudežno začela v nekaj spreminjati. Stražarji so prihiteli po hribu, zmaj pa se je spremenil v prelepo princeso Trelatrejo. Ker je pred leti želela pobegniti s svojim ljubimcem in živeti po svoje, saj jo zaprto življenje na otoku Blorar in strog način življenja njenega očeta nista osrečevala, je bila začaranav grdega zmaja.

Ko sta Trelatreja in ljubimec prispela na odprto morje, v katerem je plavalo na milijone troglavih krokodilov in petrepnih morskih psov, Zevsu ni bilo všeč, kar je videl. Menil je, da princesa Trolatreja sodi k svoji kraljevi družini, zato je nad njiju poslal veliko nevihto. Ta pa za veliko kraljevsko ladjo ni bila dovolj uničujoča, zato je poklical nad morje svojega brata Pozejdona, ta pa je ustvaril velikanski tornado, ki je ladjo prekucnil na

bok. Dobra Atena, ki je videla, da se dela njeni dobri stari prijateljici krivica, je takoj ukrepala in jo poskušala rešiti pred bratoma. Ker sta bila skupaj premočna zanjo in ji ni uspelo rešiti obeh, je rešila samo Trolatrejo. Ker tudi za njeno rešitev ni bila dovolj močna in ker sta ji brata z vso močjo nasprotovala, jo je spremenila v zmaja in njena lepota naj bi se pokazala šele pred njeno smrtjo. Nato jo je odpeljala domov. Ko jo je njen oče videl v takem stanju, je dal zgraditi veliko jamo pred palačo in jo zaprl vanjo.

Blorakej je bil že na ladji in odplul je, saj so stražarji začeli nanj streljati, ker je ubil princeso. Plul je po celi zemlji, a žene ni našel nikjer. Zato se je žalostni Blorakej vrnil nazaj v domovino, kjer ga je že čakala Atena. Pripravila mu je kazen, saj je ubil njeno najboljšo prijateljico. Njegova kazen je bila do sedaj najbolj stroga med vsemi. Moral je služiti svojemu očetu do konca svojih dni.

Sicer se mu je godila krivica, vendar tako kot pravijo s krivico se je kdaj pa kdaj treba 'pač' sprijazniti 😊.

Neja Cimperman, 7. c

ZARJA POTOČNIK, 5. A

HENRY

Nekoč se je v stari Korziki v revni, stari, razpadajoči hiši na obrobju mesta rodil deček po imenu Henry. Bil pa je zelo močan, saj je bil vendar otrok velikega Zevsa, vrhovnega boga.

Odraščal je v revščini z mamo, vendar je vsak dan po kosilu šel v bližnji gozd loviti kozoroge, saj sta njihova meso in rog zdravilna in hranilna. Kozorogi so bili zelo pogosti v gozdovih in imajo zdravilen rog, nekateri pa imajo celo krila.

Toda nekega dne je, ko je stal na preži, je eden od kozorogov vzletel, saj je bil eden tistih, ki je imel krila. Toda Henry se je pognal za njim ter se ga oprijel za rep. Kozorog se ga je opletal, vendar se ga ni znebil, nato pa je Henrija zbil s krili in ga odbil sebe, tako da je začel kot posušen sadež padati proti tlam. Vendar ni padel, saj je Zevs ukazal vetru, da ga je kot pero odložil na krošnjo velikega hrasta, na konja pa poslal strelo, da je poletel na tla kot velik zrezek s osmojenimi krili in nepoškodovanim rogom. Meso je nesel domov, rog pa prodal za visoko ceno.

Minila so 3 leta, odkar se je zgodila prigoda s kozorogom, ko se je Svet odločil, da bo Henry lahko postal najmlajši človek na Olimpijskih igrah. Henry je bil počaščen, saj bi lahko s tem materi in sebi pomagal iz revščine.

Čez 10 dni je prišel veliki dan: začetek Olimpijskih iger. Iz vseh krajev so prihajali ljudje, da bi si pogledali te junake. Za Olimpijske igre je bil zgrajen velik stadion, večinoma iz marmorja in klesanega kamna. Ob robovih so se razprostirale velike tribune, ki lahko sprejmejo kar do 600.000 gledalcev. Na vsakem koncu arene je bil vhod za igralce, velik kot Henryjeva hiša. Pred tribunami so bili razporejeni najrazličnejši kipi bogov, pred njimi pa je potekal majhen jarek z rdeče obarvano reko. Tla so bila gladko tlakovana s pregradami, ki so ločevale posamezne panoge. Med njimi so bile tek, boks, met kopja in diska ter met pladnja s torto s zlatnikom v njem.

Najprej se je začelo tekmovanje v boksu, ki ga je Henry je z lahkoto zmagal in osvojil lovorov venec. Nato je bil na vrsti tek, vendar so tekmovanje sodniki skoraj prekinili, ker je začelo deževati. Po pogovoru so se odločili, da tega ne bodo storili in tekmovanje so tudi zaključili. Tudi na njem je slavil Henry.

A nevihta ni ponehala. Pihati je začela močna burja in izgledalo je, kot da se bo nebo razparalo in da nekdo nekaj hudega pripravlja. In se tudi je, Nemeza, boginja

maščevanja, se je razjezila, ker ji je Henry ubil konja, in spustila vso svojo moč in jezo na areno. Bilo je kot na sodni dan. Z vseh strani so se začele zgrinjati harpije, velike, grde razmršene ptice s kremplji kot noži in kljunom kot klešče. Stanje se je spremenilo v paniko, samo Henry je ohranil mirno kri. Vzel je lok in puščice ter začel streljati proti harpijam. Večino je postrelil, da so popadale kot zreli sadeži, nato pa je izvlekel svoj meč in jih napadel, saj ni želel tvegati, da bi koga zadel s puščico.

Perje je letelo na vse strani. Boj je bil nevaren, vendar ga je varoval Zevs, saj je zmedel harpije z vetrom in pošiljal strele nadnje. A eno je spregledal in ta se je zapodila proti Henryju. Iz za hrbta je planila nanj in že je bila pripravljena, da ga pokosi. Vendar ni dosegla cilja, saj je to opazil deček in se postavil predenj. Tako je harpija zadela njega in odnesla napačnega človeka v podzemlje. Henry je to opazil in se obrnil ter pokončal harpijo. Toda za dečka je bilo prepozno. Umrl je in s tem rešil največjega grškega junaka. Malo je manjkalo, da bi Henry zajokal, vendar je moral v teh trenutkih ostati močan. Vse, kar je lahko storil, je bilo, da je prosil Zevsa, naj Hadu, bogu podzemlja, pove, da si ta deček zasluži Elizij, kraj, kjer živijo junaki v razkošju, ko umrejo.

Ko je to storil, se je nebo razjasnilo in telo dečka je poletelo visoko v nebo, kar je pomenilo, da je Zevs uslišal njegovo prošnjo. Vsi so se začeli zgrinjati proti njemu in vzklikati njegovo ime, on pa jim je odgovoril: »Morda sem bil res jaz tukaj rešitelj, vendar je ta fant izkazal pogum, nesebičnost, še smrti se ni ustrašil, in to samo zato, da bi me rešil. Zato si zasluži, da gre v Elizij.« Nato je še dodal: »Tudi vi bodite taki, in prišli boste v Elizij, kjer boste večno živeli v slavi.« In s temi besedami se je odpravil domov k materi, ki ni imela dovolj srebrnikov, da bi plačala vstopnino.

Primož Markovič, 7. c

O KURJI NOGI

Osebe: MABUNDO, GAZEBE, BUNDON, NIBU, SALO, PADO, ZEBLAK, TOPLOV

1.PRIZOR

(SALO in ZEBLAK sta prišla z lova, ki ga je SALO uničil, saj se je spotaknil.)

ZEBLAK (zadihano priteče): Mabundo, Mabundo! Salo se je spet spotaknil na ravni travi! In prepodil je vse živali. Spet nisva nič ulovila.

SALO (počasi pride, govori v listek): V redu Božo, tu živim! O, hej, Zeblak! Kaj ti tu delaš? Sem mislil, da loviš ali nekaj. No, pozdravi Božota! Božo, to je Zeblak!

ZEBLAK (jezno): Nehaj te tvoje fore zganjat! Spet si pregнал vse živali, nič nisva ujela...

SALO (ga prekine): Ja, pa sva! (pokaže bedro) Kokoš je nogo pustila, ko sem se nanjo usedel!

ZEBLAK: Še zmeraj, to ni dovolj! Nahraniti moramo celotno pleme, ti pa si prinesel kurjo nogo! In mimogrede, hej Božo.

MABUNDO: Pomiri se, Zeblak, saj je hrane na pretek. Imamo še peskovo kremno juho in pajkova rebrca.

SALO (nagajivo): Ne pa neeee!

MABUNDO (presenečen): Salo!

SALO: Božo je kriv, ne jaz!

MABUNDO: Salo, Božo NI kriv. Zdaj pa pojdi nabrat pesek iz Bundove reke. Jaz pa se grem pogovoriti z Bundom, kaj narediti.

(SALO užaljen gre.)

2. PRIZOR

(SALO se pogovarja z Božom in tlači moker pesek v žakelj z luknjo.)

SALO: Ta vreča se ne polni. Kaj, je pesek pokvarjen? Kaj ti misliš, Božo? (Pogleda na kamen, na katerem je Božo.)

(PADO pride na oder, na drugi breg reke. V rokah drži cedilo.)

SALO (vesel maha Pado): Živio! Kdo si pa ti?

(PADO zakriči, pade v vodo, se skobaca ven in zbeži nazaj domov.)

SALO (zamomlja): Hmmmm, to je pa čudna riba. A si videl, Božo?

(premor) Eh, ta žakelj se ne polni! Grem kar domov. Pridi, Božo!

(gre) ... (se obrne) Ne, tu sem doma!

3. PRIZOR

(PADO priteče k Toplovu čez polje pšenice, pri tem jo potepta.)

PADO: Toplov! Šel sem nabrat vodo v reko, pa sem srečal nekega krokodila na dveh nogah!

TOPLOV: Ojoj, Pado! A si v redu?

PADO: Ja, v redu sem, a najbolj pomembno je, da sem rešil Denisa.

TOPLOV: A, kul. Kje pa imaš vodo?

PADO: Eee, Denis je prinesel vedro z luknjo.

TOPLOV: To ni za vodo! To je za pšenične rezance. Mimogrede, potacal si vso pšenico. Gazebe bo noro jezen na oba.

PADO: Koga, mene in pšenico?

TOPLOV: Joooj! (gre)

PADO: Denis, a greva pogledat, če je un krokodil že odšel? (gre v drugo smer)

4. PRIZOR

PADO: Aa, tu je reka! Juhu, krokodil je šel proč!

SALO (pokuka izza grma): Kak kroko... AAAA, DINOZAVER!

PADO (paničari): KJE?! KJE?!

(oba stečeta v napačne smeri, PADO pusti cedilo za seboj)

(SALO pride v Nibundegazebe, gleda okoli, vidi hrano)

SALO: Pa saj imam hrano! Glej, Božo!

NIBU: O ja, Pado, kar postrezi si.

SALO: Uuu, čufti! In to beli!

NIBU: Kaj so čufti? To so riževi kakci.

SALO: E, čufti šo ubištvu ražbito mešo, ki ga narodiš w kroge in špečeš. (se baše, jih tlači v žakelj BREZ luknje)

NIBU: Čakaj malo, a se poznavava?

SALO (neha tlačiti kakce v žep, pogoltne): Eee, ne?

NIBU: Da mi izgineš, tamau! Kaj delaš tu! Proč, proč! (maha s palico)

SALO (teče čez potacano pšenico): AAAA, ne pojej me!

NIBU: Presneti Mabundoti! Nonstop kradejo! (gre)

5. PRIZOR

(SALO se vrne v Mabundonezebe, vidi ZEBLAKA, PADA in BUNDONA)

SALO (maha): Živjo, Zeblak! Živjo Bundon! Živjo dinozaver! Čakaj, dinozaver? Božo, a jaz to prav vidim? Jaaa, to je tisti dinozaver!

PADO (prestrašen): Aa, krokodil se je vrnil! Bežite!

(SALO in PADO začneta tekati v krogih)

BUNDON (ustavi SALOTA): Daj, pomiri se! Ta fantič je zelo prijeten! Rad ima pajkova rebrca in enakega frenda ima kot ti!

PADO: A, ja, pozdravi Denisa!

ZEBLAK: Prav ne vem, zakaj se moramo Mabundoti in Nibundoti sovražiti! A nista Mabundo in Gazebe brata ali nekaj?

(MABUNDO in GAZEBE prideta, se smejita.)

MABUNDO (veselo): Pa saj nisva sprta, kdo ti je to rekel?

GAZEBE: Ne, ravno obratno! A veš, ko vedno hodiva na stranišče in naju potem ni do večera?

MABUNDO: Ha, ja, takrat se skupaj potikava okoli.

PADO in SALO: Eee, ja, to sva midva slišala ali nekaj?

GAZEBE: Kdaj pa? Tega nisva nikoli rekla.

PADO in SALO: Denis pa Božo sta nama povedala!

(Tišina, vsi se gledajo)

TOPLOV (zadihan): A tu ste vsi! Gazebe, zakaj si z Mabundom?

MABUNDO: Okej, da razjasnimo enkrat za vselej, jaz in Gazebe se nisva nikoli sovražila! To so neke Božo in Denis čenče, zato vsi pozabite to.

TOPLOV (presenečen): Aaa, ja! A tudi zato se ne vračata iz stranišča do večera?

GAZEBE in MABUNDO: Ja, in?

TOPLOV: Ne, nič nič.

PADO: No, krokodil, a gremo kure lovit?

SALO: Jaa, dajmo se vsest na vse! (gresta)

NIBU: Zanimivo, kako sta si ta mit izmislila Božo the List in Denis the Kamen.

BUNDON: Ha, ja, kaj vse pride iz njihovih ust.

Bojan Brdar Turk, Tjaša Adamovič,
Ajda Laban Rakušček, Lina Bobič

Pogovor z Življenjem

Matija (*navdušen, da govori z Življenjem*): Dober dan, Življenje veseli me, da ste si vzeli čas za ta intervju.

Matija (*pripravi vprašanja*): Ste pripravljeni, da začneva?

Življenje: Da.

Matija (*si očisti grlo*): Torej z ostalimi sošolci in prijatelji smo vam pripravili dve vprašanji. Prvo vprašanje se glasi: Zakaj vsi pričakujejo, tako dosti od nas? Npr. Učitelji s tolikimi ocenjevanji in nalogami ter starši, da se bomo cel čas učili, delali domača opravila in nikoli bili na napravah.

Življenje (*presenečeno nad vprašanjem*): To pa je dobro vprašanje. Najverjetneje zato, ker želijo ustvariti navade delanja, da boste lahko, ko pridete v službo pripravljeni na vse zadrege in vedeli kako reagirati na njih.

Matija (*zadovoljen z odgovorom*): OK, to se sliši logično. Sedaj pa drugo vprašanje: Zakaj se nam včasih zgodi, da kljub trdemu in težkemu delu, ne dobimo rezultatov kot smo jih pričakovali.

Življenje (*zmedeno*): Kako to misliš? Ne razumem vprašanja popolno, mi lahko prosim podaš kakšen primer?

Matija (*odločno*): Seveda, torej... recimo, velikokrat se nam zgodi, da se dosti učimo, tudi po več ur na dan, pa na koncu dobimo slabo oceno. Ali pa na primer na treningih se trudimo, nam uspeva potem pa na tekmah naredimo napako.

Življenje (*razumljivo*): Aha, sedaj razumem. Glede šole je verjetno zato, ker se ne učite sproti in vsekakor zadnji teden pred testom oz. ustnim preverjanjem ni dovolj časa. Najverjetneje pa še trema in

stres opravita svoje. Glede tekem pa podobno kot pri šoli – stres naredi svoje.

Matija (*malo razočaran, saj ve da ima prav*): Razumem. Torej, če si ustrezno razporedimo čas in se učimo sproti, bo verjetno manj treme in tudi manj časa vloženega tik pred preverjanjem ter posledično boljši rezultati.

Življenje (ponosno): Točno tako.

Matija (*razumljivo*): Hvala, razumem. Najlepša hvala, da sta ste si vzeli čas in odgovorili na moji vprašanji in podali zanimive poglede. Nasvidenje.

Življenje: Z veseljem. Nasvidenje.

Matija Petejan, 8. a

ANEL ŠLJIVAR, 3. A

Pogovor z življenjem

EMILIJA: *(na klopci v parku sedi in bere)*

ŽIVLJENJE: *(pride mimo in pozdravi)*

EMILIJA: *(zmedeno)* Živjo?

ŽIVLJENJE: Veš kdo sem?

EMILIJA: Ne da bi vedela.

ŽIVLJENJE: Jaz sem tvoje življenje. Jaz dirigiram tvoje občutke in dejanja.

EMILIJA: Vse? Tudi moje ocene in nesreče?

ŽIVLJENJE: Ja, tudi to.

EMILIJA: Torej *(z rokami pokaže narekovaje)* Življenje, zakaj sem taka kot sem?

ŽIVLJENJE: Odvisno kaj me sprašuješ. Naredil sem te kot neopazno osebo v javnosti ampak zabavno/družabno osebo v prijateljskem krogu.

EMILIJA: Se mi bo kaj zgodilo v prihodnosti? Bom prišla na sanjsko šolo?

ŽIVLJENJE: Tega ti ne smem povedati, saj se boš nehala truditi.

EMILIJA: *(se nasmeje)* Torej je to ja?

EMILIJA: Bo kmalu prišla smrt nekoga bližnjega?

ŽIVLJENJE: Življenje niso vedno samo rožice in sončki. Nekdo bo prej ali slej umrl. Smrt bo vedno za tvojim hrbtom

EMILIJA: Življenje, je uspeh vedno pomemben?

ŽIVLJENJE: V kakšnem smislu?

EMILIJA: Bom srečna s kariero in službo s katero se bom ukvarjala od 9 do 5 ? Bom srečna z dvema otrokoma in z nesrečnim možem? Je uspeh RES tako pomemben?

ŽIVLJENJE: Tvoja ideja idealnega življenja se bo spreminjala skozi leta in z tvojimi vrednotami. Je tvoja vrednota uspešna kariera in družina?

EMILIJA: Ne, pomembno mi je da življenje izkoristim in uživam, pa tudi če je včasih dolgo in dolgočasno.

ŽIVLJENJE: Svet ti ponuja priložnosti, izkoristi jih.

ŽIVLJENJE: Tvoja generacija svoje življenje zapravlja s tehnologijo.

EMILIJA: V kakšnem smislu?

ŽIVLJENJE: Nehaj biti na telefonu in pojdi ven. Preprosto.

EMILIJA: Življenje, ti pa si dvolično. Enkrat mi praviš da naj se trudim za šolo in kariero, drugič pa naj uživam in ne zapravljam življenje. Torej imam dve možnosti? Da ne uživam in imam uspeh ali pa da uživam in nimam uspeha

ŽIVLJENJE: To moraš sama ugotoviti.

EMILIJA: (*povzdigne glas*) Torej umrem mlada ali pa umrem pri 80-tih z nizko penzijo v revščini?

ŽIVLJENJE: (*sarkastično*) Ja, življenje je tako zelo težko. Vse gre narobe, umrla boš.

EMILIJA: Torej se moram sama odločiti? Vse ali nič?

ŽIVLJENJE: Najdi ravnovesje.

EMILIJA: (*odpre knjigo*) Torej življenje je to ravnovesje? Dobivam znanje in uživam.

Emilija Rojnik, 8. a

Življenje

Filip: Kakšno je vaše življenje?

Janez: Življenje tako živi, da ga je zmerom manj.

Filip: Prosim? Kaj ste povedal?

Janez: Kot pesek med prsti polzi dan na dan.

Filip: Lahko poveste v slovenščini?

Janez: Želim povedati, da se moje življenje tako kot tvoje in od vseh ostalih, izteka iz sekunde v sekundo.

Filip: Aaaa. In kakšno se vam zdi vaše življenje?

Janez: Življenje se včasih drži veselo na smeh, a včasih le stežka taji solze v očeh.

Filip: Vse, kar sem razumel, je bilo solze ter smeh. Lahko ponovite kar ste povedali?

Janez: Življenje se včasih drži veselo na smeh, a včasih le stežka taji solze v očeh.

Filip: Točno tako je moje življenje. Moje življenje je težko.

Janez: Ohh... Filip, ne blefiraj pri štirinajstih letih ne veš niti, kaj je r od življenja.

Filip: Saj veste, da v besedi življenje ni črke r.

Janez: Veš kaj sem hotel povedati.

Filip: Da. Da ne znate napisati besede življenje. Samo šalim se. Sem, sem razumel, kaj ste želeli povedati. Hvala, da ste si vzeli čas zame. Nasvidenje in lepo življenje.

Janez: Adijo, Filip.

Filip Žvanut, 6. a

Pogovor z življenjem

JAZ: (*zaskrbljeno*) Kaj naj naredim? Imam veliko skrbi, dela, ne verjamem več vase in uresničitev mojih ciljev, ambicij, sanj. Zdi se kot da se mi življenje postavlja na glavo. Ne vem kako naprej.

ŽIVLJENJE: (*mirno*) Tudi take situacije pridejo, vendar takrat ne smeš odnehati, se vdati. Najprej poskušaj umiriti svoje misli, nikakor pa v trenutku stiske, jeze ne sprejemaj naglih odločitev.

JAZ: (*malce nervozno*) Se zavedam tega, ampak je to v praksi težje kot v teoriji. Sem pod pritiskom in stvari se mi podirajo... Enostavno mi stvari polzijo iz pod nadzora.

ŽIVLJENJE: (*mirno nadaljuje*) Poskusi. Če poskusiš, ničesar ne izgubiš, lahko pa pridobiš. Vztrajaj in bodi odločna – tako boš daleč prišla. Pride težko obdobje, moraš pa vedeti, da ga bo tudi konec in takrat boš močnejša.

JAZ: (*nadaljuje zaskrbljeno*) Vem...

ŽIVLJENJE: (*spodbudno, mirno*) Zapomni si: življenje je samo eno. Izkoristi ga kar se da najbolje, tvegaj, uživaj, sprosti se in verjemi, da bo konec dober. Če ti je zdaj težko, bo kasneje toliko lažje.

JAZ: (*zaskrbljeno, malce žalostno, vendar bolj mirno*) Ja... Hvala. Sedaj mi je težko in ne verjamem vase.

ŽIVLJENJE: (*mirno*) Kar se tega tiče pa si zapomni tole – upaj si sanjati, verjeti v svoje sanje, cilje in vase. Če si življenja ne predstavljaš brez neke stvari, osebe, delaj in se trudi za to. Pa še pregovor, ki vsekakor drži: »Nikoli ti niso bile dane sanje, ne da bi ti bila dana tudi moč, da jih uresničiš.« - to si zapomni.

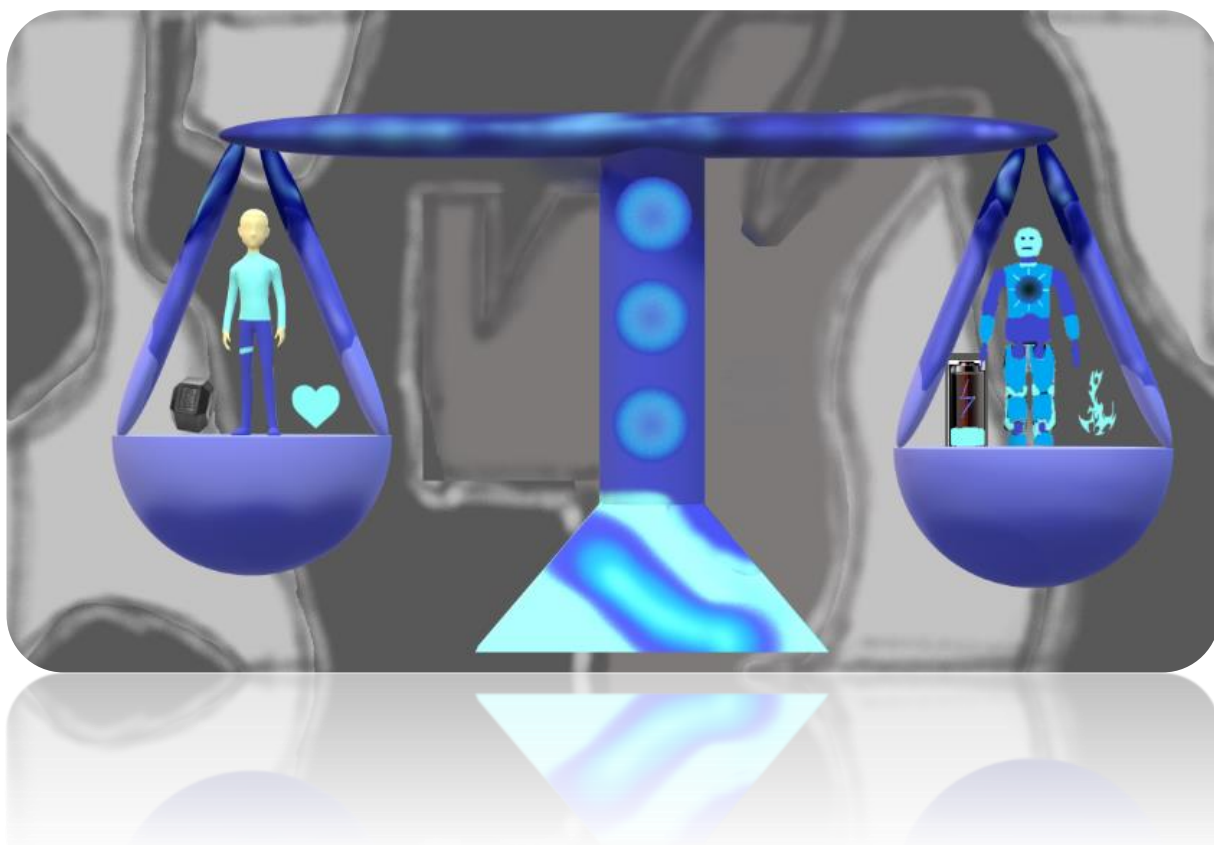
JAZ: (*bolj pomirjeno, hvaležno*) Hvala. Te besede si bom zapomnila.

ŽIVLJENJE: (*bolj vedro*) Samo ne kompliciraj in ne otežuj si stvari, ki niso tako težavne kot se ti zdijo. Poskusi se sprostiti.

JAZ: (*hvaležno, mirno*) Hvala še enkrat. Mislim, da mi bo sedaj lažje.

ŽIVLJENJE: (*veselo in mirno*) Lepo, da to slišim. Če boš potrebovala še kakšen nasvet ali pogovor vedi, da sem ti vedno na voljo.

Karin Krevs, 8. a

AHMED HOZDIĆ, 7. B

DNEVNIK LJUBLJANSKE MRHE

Portorož, 24. julij 2015

Dnevnik,

že peti dan počitnic samo posedam v senci pod iglastimi drevesi in se poskušam zadovoljiti z očkovimi časopisi. Modra odeja za na piknik, na kateri sedim, postaja vedno bolj prašna od mivke. Slednja se mi je kot vedno pritihotapila v sendvič s pršutom in sirom. Domači otroci so se spet šli odbojko, vendar, kot sem opazila, žoga ni bila razpoložena za igro – kar naprej je letela v morje, bližnji lokal in starkam v naročje. Po novem imamo na plaži organizirano glasbo, ki preglasi valovanje morja. Mama še vedno ni kaj prida: cel dan se samo praži na soncu, zvečer pa pritiska sladoledne lučke na mehurjast trebuh. Mlajši bratec naivno vztraja pri iskanju potopljenega zaklada nekega čudaškega kapitana. Oče pa verjame, da so družinske počitnice najzabavnejša dogodivščina doslej. Po kosilu mi je pod nos pomolil neke predpotopne karte, ki pa jih je pol manjkalo, saj so molji dobili mladiče.

Knjigo sem prebrala že tretjič, četrtič pa se mi je ne ljubi. Lastnik apartmaja, v katerem bomo še slabih deset dni, še kar ni popravil interneta. Sprašujem se, kaj sploh zna poleg čvekanja o podražitvi piva in nenavadne sposobnosti, da škatlico cigaret izprazni v pičlih osmih minutah. Z ničemer se ne morem zaposliti. Tudi fantje, ki se šopirijo na mivki in med valovi, so popolni čudaki. Vsi imajo ogromne vampe in pajčevino v laseh. Nasploh pa so tako otročji, da raje sploh ne bom omenjala.

Ko sem prebirala nek totalno dolgočasen članek v športni reviji, sem se spomnila Nataše iz paralelke, ki se je po koncu šestega razreda bahala, kako bo letela na nek monden otok. Njena družina je noro bogata, vendar že takrat se mi je zdela presneto dolgočasna. Spomnim se, kako je rekla: »Otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo na hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah pičimo na žur v mesto.« Bili so drugačni od nas. Naša družina je včasih morala napraskati zadnje prihranke za malo udobnejši izlet. Joj, vedno sem sovražila družinske izlete. Starša sta zabavo razumela kot potikanje po muzejih in vlačenje otrok po gledališčih. Bila je cela panika, če se je Aljaž popackal s čokoladnim sladoledom,

vendar jaz sem bila po pridigah najsrečnejši otrok na svetu, ker smo potem zamudili voden ogled po razstavi tihožitja. Sicer sem šele kasneje izvedela, da sta starša za tak ogled nameravala plačati presneto preveč denarja ter da sta le želela svojim otrokom na malo bolj zabaven način ponuditi splošno razgledanost. Pha, zabava pa taka! Moja starša sta si vbila v glavo, da je drag obisk galerije enak nasmejanim otroškim licem.

Spet se preveč pritožujem, oprostite ... Vendar ti si čisto tiho in tvoji s sokom umazani listi ne gubajo čela ter ne upogibajo robov, da bi zadušili smeh. Hja, moje življenje je pravzaprav čisto kul. Sicer me večina ljudi sploh ne opazi (razen učiteljica matematike, ko od Mance prepisujem domačo nalogo), vendar imam kar precej zanimivo življenje. Ne more se vsak pohvaliti z zlatim priznanjem s kemijskega tekmovanja in velikim rjavim mešancem. Presneto, babico moram poklicati in jo spomniti, naj Boniju ne da ostankov kosila. Nazadnje je zaradi tega imel neprijetne izkušnje z veterinarjem. Babico in dedka bom poklicala jutri, zdaj že smrčita pod svojo oguljeno odejo (ali pa sta spet na tistem zoprnem kmečkem sejmu in kupujeta kakšen neuporaben izvijač ali trdo koruzo za prašiče). Resnično upam, da bo z mojim psom vse OK.

Morala sem prenehati s pisanjem, saj mi je oči zatežil, naj ugasnem luč, ker ta privablja komarje, ter naj se zmigam v posteljo. Halo, ura ni niti deset proč!? Na sploh pa komarje privablja toplota ne svetloba (biologijo pa ja znam, ob koncu šole sem jo imela 4).

Res moram končati, ker se je očetu pridružila še mama (očitno je sonce ni preveč opeklo in večerna rutina hlajenja z lučkami ni bila potrebna). Če ne pohitim, me bosta začela zbadati, da pišem kakšnemu fantu, bljak! Zakaj imajo ti fosili vedno take čudaške ideje?

Preden pa res zaključim, bi te, moj dnevnik, nekaj rada vprašala. Vem, da nimaš glasilk, zato se ne naprezaj, odgovora pravzaprav ne pričakujem. Le nekoga moram to vprašati. Ali misliš, da se preveč pritožujem? Zadnje čase se mi zdi, da vate zapišem kar malo preveč nesramnih stvari, ki jih ljudem ne bi nikoli povedala ... Če kdo to bere, naj mi prosim ne zameri, res nisem želela koga prizadeti ...

Lahko noč

Ljubljana, 25. julij 2015

Dragi dnevnik!

Ura je skoraj polnoč. Vate pišem na skrivaj, ker je to, kar ti moram povedati nekoliko neverjetno. Pravzaprav je zelo neverjetno. Človek bi pomislil, da sem malo čez les. V noči iz včeraj na danes sem napreč imela izjemno žive sanje. V teh sem s teto in stricem doživela prometno nesrečo. Zjutraj temu nisem pripisala nobenega posebnega pomena in tekom dneva pozabila na nočno avanturo. Vendar lahko si predstavljaš, da me je skoraj kap, ko so nam iz bolnišnice sporočili, da sta tetka in stric v bolnici zaradi prometne nesreče. Takoj smo se odpeljali v ljubljansko bolnišnico. V slednji nam je neka mlada temnopolta bolnišnična sestra opisala okoliščine nesreče. Takrat sem omedlela. Podatki so se ujemali do potankosti! Moja sorodnika sta se peljala z nakupov po dokaj prometni cesti. Ko sta se ustavila pri rdeči luči, se je v avtomobil z leve zaletel netrezen tovornjakar. Teta je dobila le blag pretres možganov in nekaj površinskih prask ter bušk po ramenih. Stric jo je odnesel mnogo slabše: dobil je notranjo krvavitev ter za dalj časa izgubil zavest.

Zdravniki menijo, da bo z njima vse dobro. Dejali so, da bosta po kakšnem tednu že lahko zapustila bolnišnico. Mene so vtaknili v neko manjšo sobo, ki smrdi po razkužilu in si jo delim še s tremi mlajšimi dekletimi. Še vedno iščejo vzrok za izgubo moje zavesti. Kar naprej mi prinašajo plastenko z vodo, ki dela družbo razpadajoči knjigi na nočni omarici. Odeje se presneto hitro zamotajo, stenska ura z vsako preteklo uro zamuja tri minute, večerja je pa tudi brez okusa. Jabolko, ki so mi ga dali, je imelo okus po barvi, krompir pa je, kot kaže, lupil sodobni umetnik. Slednjemu se je zdelo zabavno, da bi bilo večina stvari na krožniku narezano v vseh možnih velikostih in oblikah (en kos popečenega krompirčka je spominjal na žerjava).

Moram končati. Na hodniku je nekdo prižgal luč. Kmalu spet kaj napišem.

Ljubljana, 26. julij 2015

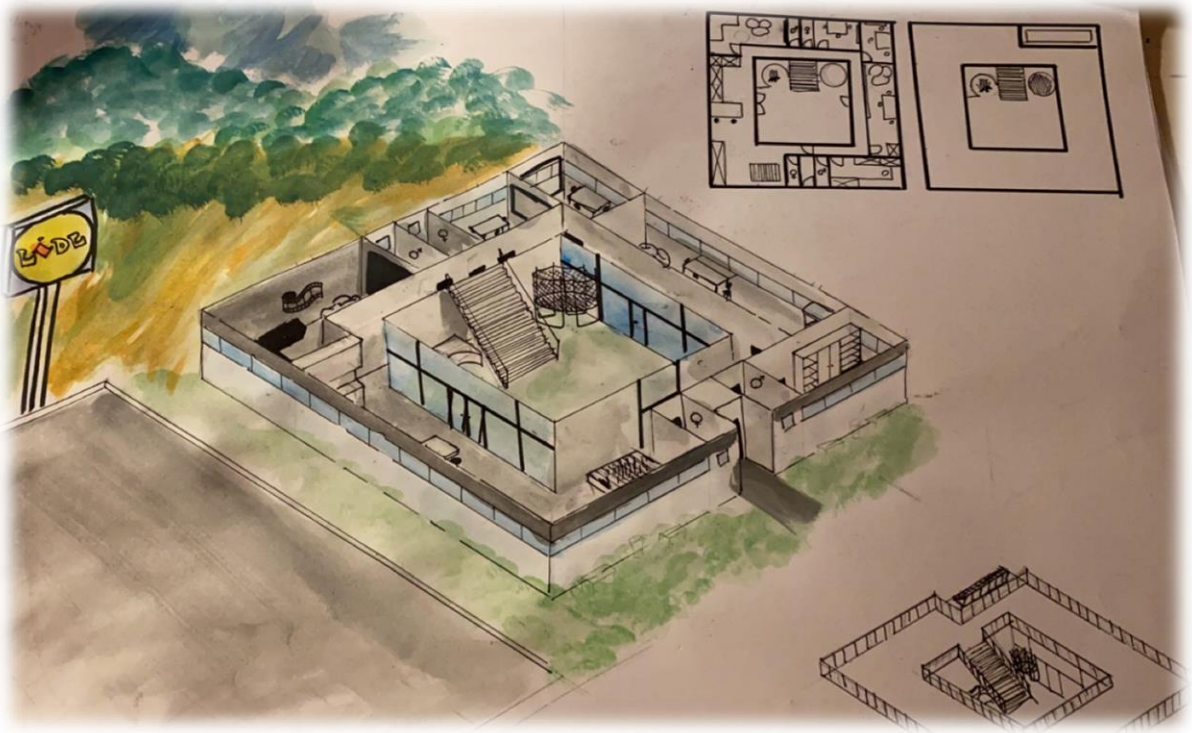
Pozdravljen dnevnik,

na srečo sem imela noč brez sanj. Verjetno je to dober znak. Upam, da se kaj takega, kot se je zgodilo včeraj, ne bo ponovilo. Preveč strašljivo in nenavadno je zame in moje skromno življenje. Saj nisem junakinja iz kakšnega povprečnega filma o duhovih.

Jutri me bodo spustili iz te nadležne ustanove. Vonj po razkužilu mi gre že pošteno na živce. Zarije se ti v nos ter se potika po razvejanih tunelih tvojega telesa, kot da nima boljšega dela. Knjige so tudi dolgočasne in predvidljive kot vsa ostala trivialna književnost, ki jo tu ponujajo. Televizije ali radia tudi nimajo, z mojimi cimrami pa se tudi ne bi že triinpetdesetič šla kamen, škarje in papir. Dolgčas je verjetno najzanimivejša stvar. Čepi ob moji postelji in vsako polno uro prevrti staro uro tri minute nazaj.

Lepo se imej, dragi moj, in ne pozabi, da tega ne smeš nikomur niti črhiniti.

Eva Marenče, 9. c

TJAŠA HAFNER KOROŠEC 9. A

ZAPESTNICA

Bilo je vroče poletje. Sonce je močno pripekalo, mi pa smo se medtem od vročine cvrli kot jajca v ponvi. Vsake toliko je zapihal maestral in ublažil soparico. Ljudje so bili oblečeni v lahka in zračna poletna oblačila. Nekateri so si vročino lajšali s kopanjem v slani vodi, spet drugi pa z lizanjem sladolednih kepic. Po ulicah se je sprehajalo malo ljudi, edino tisti, ki so se odpravljali na plaže. Med njimi smo bili tudi mi, družčina petih prijateljev, tri dekleta in dva fanta na poletnih počitnicah na otoku Pagu. Prenočevali smo v hotelu s petimi zvezdicami, ob katerem so bili razkošni bazeni. Zvečer smo hodili na žurke v bližnji klub, kjer so predvajali najnovejše hite. Preživeli smo že dva prijetna dneva, tretji dan pa so se nam načrti nekoliko spremenili...

Bila je že noč, ko smo se odpravljali z bazenskega kopanja v hotelske sobe. Odločili smo se, da bomo šli na zabavo v mesto. Lepo smo se oblekli in odpeljali v center Paga. Hodili smo po ulicah in se nenadoma ustavili pred ozko ulico. Pomislili smo, da je to lahko bližnjica do kluba, zato smo se odločili, da bomo ubrali to pot. Ulica, po kateri smo hodili, je bila prazna in zelo slabo osvetljena. Edino luna je osvetljevala pot, ravno dovolj, da smo videli, kod hodimo. Nekaj časa smo hodili v tišini, dokler nismo zaslišali hrupa. »Kaj je to?« sem zaskrbljeno vprašala. »Ne vem...« je po tihem zašepetal David. V naslednjem trenutku se je pred nami pojavila senca. Hitro sem potegnila telefon iz torbice in posvetila z lučko. Takrat pa smo pred sabo zagledali skupino ljudi, oblečenih v umazana, raztrgana oblačila in zamaskiranih s črnimi maskami. Niso bili podobni običajnim ljudem, ki smo jih videli. Pag. Otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo v hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah pičimo na žur v mesto. Bili so drugačni od nas.

»Na tla odložite vse, kar imate in dvignite roke v zrak!« je zavpil eden izmed zamaskiranih moških. V rokah so imeli železne palice in eden izmed njih celo sekuro, zato smo jim takoj ustregli in naredili to, kar so rekli. Ko smo odložili vse stvari in dvignili roke v zrak, sta dva izmed njih začela naše stvari previdno polagati v vrečo. Veš čas sta nas opazovala, zato si nismo upali premakniti. Oblečena sta bila v temno dolgo majico in temne hlače. Hotela sta se čim bolj zakriti. Ker so

bila oblačila raztrgana, jima to ni povsem uspelo. Eden je imel okrog svoje roke zapeto tudi dragoceno zapestnico. Najbrž ukradeno! Med pobiranjem mojih stvari je roparju padla na tla denarnica. Takrat sem opazila, da se mu roke zelo tresejo, skoraj tako kot moje. Verjetno je bilo tudi njega strah. Pomislila sem, zakaj krade, če mu to ni všeč. Mogoče pa ni sam od sebe želel krasti, ampak ga je v to nekaj prisililo. Mogoče revščina? Ko sta zamaskirana kriminalca končala s pobiranjem, je eden rekel: »Gremo, tukaj smo končali.« Čutila sem, da se je majica tesno prilepila name. Mrzlica... Vsa sem se tresla, v šoku pa sem tudi skoraj pozabila dihati. Kljub temu sem čutila olajšanje, da je bilo vsega že konec. Ko sem se malo bolj umirila, sem pogledala naokoli. Tanja in Mila sta jokali, Gregor je bil v šoku, najbolje med nami pa se je držal David.

Čez čas smo se umirili in se počasi odpravili na policijo, da bi prijavili rop. Odločili smo se, da bomo tja šli peš. Na srečo je bila policijska postaja samo petnajst minut hoda stran. Tiho smo hodili drug zraven drugega. Nihče ni spregovoril besede. Sama pri sebi sem razmišljala o roparju, ki je bil verjetno prisiljen krasti, da bi si lahko tako privoščil živež. Na policijski postaji smo se zadržali skoraj do jutra in se nato odpravili v hotel, kjer smo se potopili vsak v svoje misli. Zavladala je popolna tišina, dokler ni bil čas za zajtrk.

Kasneje smo se odpravili na plažo, da bi se malo razvedrili. Hodili smo po ulici, še vedno v slabem razpoloženju. Naenkrat pa nekaj korakov pred nami zagledam visokega in močnega moškega. Ko je zamahnil z roko, sem zagledala znano srebrno zapestnico v obliki verige, na njej pa obesek z napisom »Pag«. Takšno zapestnico je imel eden izmed roparjev, ki so nam sinoči ukradli stvari. To sem tiho povedala prijateljem. »Kaj!? A-a si prepričana?« je nezaupljivo in prestrašeno vprašala Mila. »Ja! Točno takšno zapestnico je imel,« sem prepričljivo odgovorila. »Če se prav spomnim, je eden res nosil zapestnico,« je rekel Gregor. »Kaj pol še čakamo? Gremo za njim, da ugotovimo, kje je njihovo skrivališče!« je predlagal David. Vsi smo gledali moškega s sivo kapuco in zapestnico na roki, ki se je previdno oziral naokoli in preverjal, če ga kdo opazuje. Še vedno je hodil pred nami. »A si zmešan? Kaj, če nas dobijo? Potem je konec z nami!« je zašepetala Tanja. »Saj bomo previdni, pa bo vse v redu. Meni so ukradli nekaj sto evrov vredno

verižico, ne morem kar pozabiti nanjo. Kaj če je policija ne najde? To je naša priložnost, da dobimo stvari nazaj!« je pogumno rekel Gregor. »Kaj pa, če to sploh ni isti ropar?« je podvomila Tanja. »Moramo se prepričati!« je vztrajal David. »V redu. Če zaznamo kaj nevarnega, takoj zbežimo in pokličemo policijo,« sem rekla. »Prav, naj bo,« je obupala Tanja. »Naj bo,« se je strinjala tudi Mila.

Začelo se je zasledovanje. Na začetku je bila to lahka naloga, saj smo se lahko pomešali med ljudi. Kmalu pa je zavil v stransko ulico, ki je bila skoraj prazna. Upočasnili smo korak, saj smo mu lahko sledili s pogledom. Tiho smo stopali za njim. Naenkrat se je obrnil. V trenutku smo se zaustavili, a je že naslednji trenutek nadaljeval pot. Verjetno nas ni prepoznal, čeprav je nekoliko pospešil korak. Vijugal je po ozki ulici, v kateri so bile zanemarjene in stare hiše. Nenadoma se je ustavil pred sivo hišo. Izgledala je kot že stara in zapuščena hiša, a v njej so ljudje še vedno živeli. Moški, ki smo ga zasledovali, je pogledal naokoli, nato pa potrkal na razmajana vrata. Nekdo je odprl. »A si sam?« se je oglasil moški glas, ki je prihajal iz hiše. »Ja,« je po tiho odgovoril. »Pridi noter,« je rekel moški v hiši. Vstopil je in vrata so se sunkovito zaprla. Zazdelo se mi je, da se je cela hiša zatresla, zato sem pomislila, da se bo še isti trenutek porušila. Seveda se to ni zgodilo. Zavladata je smrtonosna tišina.

Naenkrat se je Gregor začel pomikati proti hiši. »Kaj delaš?« ga je zaskrbljeno vprašala Tanja. Ni ji odgovoril. Previdno se je priplazil do okna in vsi smo pozorno prisluhnili. Slišali smo nerazločno govorjenje, a Gregor, ki je bil bližje, je nekaj besed celo razumel. Nato se je priplazil spet k nam. »Govorili so o ropu, ki se je zgodil ponoči! Zagotovo so oni! Gremo, preden nas dobijo!« nam je Gregor na hitro razložil situacijo in mi smo ga poslušali.

Hitro smo se splazili na varno in poklicali policijo. Prišla je v desetih minutah. Zaslišale so se sirene, ki so postajale čedalje glasnejše. V naslednjih sekundah so policisti obkolili celo ulico in preprečili pobeg roparjev. Vlomili so noter in v hiši našli roparje ter jih aretirali. Našli so tudi naše ukradene stvari, ki so nam jih vrnil. Lahko smo se brez težav odpravili nazaj v hotel in se pripravili na odhod domov. Kljub temu me je mučila misel na okoliščine, v kakršnih so živeli.

Umazana, raztrgana oblačila, stara hiša ... Spraševala sem se, ali bi tudi kradli, če bi živeli v enakih okoliščinah kot mi. Med razmišljanjem me je zmotil Gregor: »Čas je, da gremo domov.«

Tega dogodka se bom za večno spominjala. Še vedno se sprašujem o svetu, v katerem živimo, o svetu, ki zna biti zelo nepravilen do revnih, ki se morajo z muko prebiti skozi dan in najti načine, kako preživeti, medtem ko premožni živijo v prestižu. Mnogi so žrtve težkih razmer, ki lahko vodijo v kriminalna dejanja. Zato občasno izgledajo kot zločinci, čeprav si želijo samo dobro življenje, tako kot vsi mi. Velike spremembe pa se ne morejo zgoditi tako hitro, zato je dobro, da delamo dobra dela in pomagamo ljudem, ki so v stiski, tako da podarimo vsaj delček tega, kar premoremo.

Eva Schweiger, 8. c

KAKO SEM SVOJO MAČKO VOZITI NAUČIL

Bilo je en dan, saj ne vem več, kateri. Vračal sem se s pohoda, zaradi katerega sem bil zelo utrujen, noge so me že bolele, pa sem si mislil, kako naj grem po tobak, slaboten kakor sem bil. Ko pa sem zagledal svojo mačko, sivo in debelo, kakršna je, ki se je mastila z za ped velikimi mišmi, sem se domislil nečesa.

Kaj bom jaz starec hodil, ko pa imam takšno prima ščene pri hiši! Kar naučil jo bom voziti! To pa to! A najprej moram izdelati voziček. Iz tega je nastala cela štorija.

V prvih poskusih ni mogla prevoziti klanca in se je zvrnila v lesko. Ko se je prikobacala iz hrasta ...

„Ali nisi rekel, da je padla v lesko?“ vpraša Tonče.

Kaj lesko, hrast je bil še dobro se spomnim. Po nekaj poskusih, in še nekaj, pa še nekaj je uspelo. Kar takoj jo bom poslal po tobak in sol, še prej pa sem jo očedil, kot se za gospoda gre. Že se je popeljala, pa je ni bilo, ni bilo in ni bilo, naposled sem jo šel iskat.

Čez uro ali dve hoda sem zagledal kolesa, ki so delala škrip, škrip,škrip. Tedaj sem ugotovil, kaj manjka tej prečudoviti kočiji. Jadro!

„Hahahah... jadro, pa kar na voz!“ so se smejali vsi zbrani.

Seveda! Kako pa naj se brez konja odpravi po sol!? Sem nato jadro pritrnil in je šlo! In sva bila oba zadovoljna. Tisti čas je bil MOJA mačka edini kočijaž takšnega kova, vam pravim.

Tedaj pa je v gostilno, kjer se je Krjavelj pred vsemi zbranimi repenčil, vstopil miličnik; kot nalašč je Krjavlja iskal, a ta se ni obotavljal in skupaj s svojim zvestim kočijažem, ki ga je že pred gostilno čakal, izginil v noč.

Filip Žvanut, 6. a

KAKO SEM SVOJO MAČKO VOZITI UČIL

Neke noči sem se odločil oditi na sprehod. Hodil sem po ulici, ko sem nenadoma zagledal čudno stvar in iz nje sta se bleščali dve kroglici. Bili sta zelene barve.

Stopil sem bližje in zagledal ... MAČKO!?! Bila je črne barve. Malo sem strmel vanjo in nenadoma se mi je posvetilo: Dondoroding! V moji glavi je zavladata zmešnjava. Hitro sem pograbil mačko in odhitel nazaj domov. Poiskal sem volan ter ga pritrdil na star avto, ki je bil pred mojo hišo. Mačko sem posedel na sovoznikov sedež, jaz pa sem se usedel na sedež voznika. Vžgal sem avto, ki je presenetljivo še delal, no, saj je vseeno. Vžgal sem avto in odpeljal. Nekajkrat sem trčil v drevo in v ograjo, ki je bila ob cesti. Vprašal sem mačko: »No ali ti je sedaj kaj jasno?«

Pogledala me je, kot da sem padel z Marsa. Še nekaj časa me je začudeno gledala, nato pa se je odločila prijeti za volan. Malo ga je vrtela, potem pa ugotovila, da je volan iz usnja, in ga začela praskati. Nato od usnja in volana ni ostalo skoraj nič več, zato sem šel po novega. Pritrdil sem ga in ji spet pokazal, kako se vozi. No, ampak smola pa taka ...

Nenadoma se je zaslišal velik pok. Obrnil sem se in za sabo zagledal hišo, čeprav prisežem na mačko, da je prej ni bilo tam. V hiši je nastala velika luknja in posledica trčenja je bila nadležna gospa, ki je pritekla iz hiše. Začela je nekaj vpiti name, ampak je nisem poslušal.

Odpeljal sem se naprej in se ustavil na avtobusni postaji. Mačko sem postavil na voznikov sedež in ji rekel: »Vozi!« Ne boste verjeli, ampak ta mačka je prav zares speljala. Tako dolgo je držala sklopko za plin, da sva vozila že 180 km na uro. Drvela je naravnost, ne da bi se ozirala na druge avte in pešce. Čez nekaj časa sva pridvela do obale. Ampak ta presneta mačka še kar ni ustavila.

No, na koncu sva z avtom vred pristala v morju. Edino, kar se še spomnim, je to, da bi lahko mački podaril nagrado, ker je podrla rekord, saj je vozila tako hitro, ne da bi ubila kakšno osebo. Za naslednjič vem, da bom raje izbral psa.

Tara Horvat, 6. a

DRUGAČNI OD NAS

Bilo je prijetno toplo jutro. Slišalo se je petje pristrčnih grlic z visokih dreves, zrak pa je dišal po vročem kruhu iz imenitne pekarnice. Na ulicah se je slišalo glasno debatiranje ljudi in zvoki psov in mačk, ki so lajali in mijavkali drug na drugega. Vendar ta prečudovit trenutek ni trajal dolgo, saj je vse uničil hrup delavcev, ki so gradili stolpnico. Megleni dim, ki se je spuščal v zrak iz velikih avtomobilov, in prepir dveh ministrov, ki sta se sprla zato, ker je eden mislil, da bi potrebovali veliko golf igrišče poleg stolpnice, medtem ko je drugi dejal, da bi morali zgraditi wellness center.

Tako je bilo moje življenje. Začelo se je lepo, vendar je kmalu začelo veneti. Imel sem vse, ženo, otroke, službo in še mnogo stvari, ki sem jih cenil, vendar sem vse izgubil. Žena je zaradi hude bolezni zelo mlada umrla, zaljubljen pa se nisem nikoli več. Imel sem dva otroke, hči se je poročila in preselila v daljno Mehiko. Kdaj pa kdaj me obišče, sin pa je čisto pozabil name. Živi v Franciji in obratuje v ogromnem podjetju z avtomobili. Jaz pa sem se upokojil, sam in samotni z željo, da bi na svetu enkrat vdihnil čisti zrak. Moje razmišljanje je prekinilo trkanje na vrata. Bil je sosed in edini najboljši prijatelj. Še vedno ni imel urejenih las, očala so mu padala z nosa, na sebi pa je nosil rdečo srajco, ki se je spomnim še od osnovne šole. Pogledal me je s svojimi sinje modrimi očmi in z nasmehom vzkliknil moje ime in me pozdravil. S trdo roko sem ga objel in ga povabil na kavo.

S toplo kavo v rokah sem vzdihnil in mu namenil nekaj besed: „Vidiš, dragi moj prijatelj, kako se je svet spremenil. Vsi ljudje bi dali vse za kariero, nihče pa se ne zmeni za družino. Družina je tista, ki je steber sredi življenja, brez prepričev in s pogovorom tudi ne bi prišlo do konfliktov. Otroci, namesto da bi odšli ven in se igrali, hodili na sladoled, se pogovarjali, so vsi doma na telefonu in gledajo Instagram, Youtube, še celo neko novo aplikacijo Tiktok. Spomnim se naših časov. Čeprav smo bili skromni, smo bili vedno nasmejeni in veseli, tudi če je bilo veliko dela v hiši in nismo mogli ven s prijatelji, smo vedno našli razlog, da smo imeli nasmeh na licu. Otroška leta so najlepša leta, saj nimaš skrbi in se lahko zabavaš in uživaš v polni meri. Verjamem, da je zdaj življenje napredno, da je več hotelov, zgradb, vendar je potrebno spoštovati tudi naravo, našo stvarnico.” Sosed reče: „Otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo na hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah

pičimo na žur v mesto. Bili so drugačni od nas. To mi vsak dan razlaga moja draga hči.“

Življenjska pot pa se nadaljuje. Gledati je potrebno tudi na počutje, zdaj je vsak drugi depresiven in že otroci razmišljajo o samomorih. To ni življenje in to ni smisel življenja. Življenje je dar, ki bi ga moral živeti in se mu z nasmehom na obrazu zahvaliti za to, da sploh lahko dihaš. Življenje je živalski vrt v džungli. Življenje se je popolnoma spremenilo, ljudje pred nami so bili veseli, čeprav niso imeli večino tega, kar imamo danes.“ Potipal sem svojo brado in se popraskal po glavi ter gledal skozi okno, veter pa mi je zapihal skozi temne lase.

Počutil sem se kot v pravljici, pogledal sem proti prijatelju, nato pa sem začutil nenavaden veter, ki ga nisem občutil še nikoli. Vzdihnul sem in skozi nosnice sem začutil drugačen zrak, pravi čist zrak. Nisem mogel verjeti svojim očem, vendar sem vedel, da se mi bliža konec in prepustil sem se globekemu spancu. V daljavi sem slišal klice svojega prijatelja, vendar mu nisem mogel odgovoriti. Zaželel sem si, da bi tudi on lahko vzdihnil čist svež zrak. Moje zadnje misli so bile, da vendar še obstaja rešitev na tem svetu, da ni vsega konec. Vse se da, če se le hoče, upam, da bo današnjim ljudem le uspelo povrniti svet v stanje, kakršno mora biti, da bo čist in lep. Čas je dragocena dobrina. “Zbogom,” sem rekel tisočim rekam, ki pridno šumite in tečete, tisočim drevesom, ki mirno stojite in šumite, tisočim goram, ki pogledate iz neskončnih višav, in se rada pohvalite, da ste najvišje, in tisočim zvezdam, ki sijete vsako noč in dajate svetlobo in upanje našemu življenju. Želim si, da boste posijale v pravo smer in se bo upanje zbudilo. Svojo pot sem končal, kot sem si želel, prijatelj mi je stisnil roko in tako sva se poslovila.

Tanja Gajanović, 8. b

USODNE KAPLJE

Drvela sem pod vodo, noge so se mi skoraj spremenile v plavuti. Pred steno sem se obrnila in se na vso moč odrinila od nje. Priplavala sem proti površju, vdihnila zrak in se ponovno namenila v globine. Na levi in na desni so me obkrožale druge plavalke. Vse smo iskale odgovor na eno vprašanje: »Katera bo hitrejša?« Vsaka je želela odgovoriti s svojim imenom, vendar sanje se bodo uresničile le eni. Spet sem potrebovala vdih, a mi moja trma tega ni dovolila. Bila sem zelo utrujena, a sem kljub temu vso preostalo energijo namenila rokam in nogam. Plavala sem na vso moč in imela sem majhno prednost. Pred sabo sem zagledala steno in v hipu sem iztegnila desno roko. Dotaknila sem se gladke površine ter glavo pomolila iz vode. Takoj sem pogledala proti svoji desni, na tablo z rezultati. Prvo mesto... Ana Glinšek, Slovenija. Zmagala sem! Ponos je preplaval moje mokro telo. Poskakovala sem že v vodi. Ko sem smuknila iz nje, pa še naprej po ploščicah. Moje ime je bilo na vrhu. Trener mi je prinesel brisačo ter me udaril po ramenih v znak ponosa. »Bravo mala, uspelo ti je!« je z dvignjeno brado skoraj kričal. V množici gledalcev sem iskala rjavolaso žensko. Solzne oči so jo zagledale, kako je poskakovala od veselja. Pomahala sem ji, od nje prejela koš zračnih poljubčkov. Sledila je podelitev nagrad in fotografiranje. Vsa vesela sem tekla do ponosne mame. Toliko sem ji imela povedati o tremi in adrenalinu ter o občutkih med tekmovanjem. Seveda sem se pa najbolj veselila objema. Tekla sem tik ob bazenu, saj so bili ljudje na tribunah. Bilo je mokro in vedno nam govorijo, naj ne tečemo na mokrih površinah. Pravilo je v tem trenutku ušlo iz moje glave in že sem naletela na par kapljic na tleh. Spodrsnilo mi je in začela sem padati proti trdim tlom. Z glavo sem z vso silo udarila ob tla. Pred očmi se mi je stemnilo...

Čez nekaj časa se zbudim. Ne vem, kje sem. Ne vem, kdo je ob meni. Ne vem, kaj se je zgodilo. Ničesar se ne spomnim. Vstanem in v glavi začutim bolečino, kot da bi me nekdo s kladivom udaril po njej. Rjavolasa ženska je jokala ob postelji, sivolasi moški jo je tolažil. Tudi sam je imel nekaj kapljic v očeh, a jih je skrbno obrisal z rokavom kariraste srajce. Odpravim se v kuhinjo, saj sem stradala kot volk. Pripravim si sendvič in ga zmažem zelo hitro. Ženska me pokliče po imenu. »Da, kako vam lahko pomagam gospa?« vljudno vprašam, njej pa začnejo kapljati krokodilje solze iz kristalnih

temnorjavih oči. Gospod jo objame, nežno, kot da bi bila iz porcelana. Gospa joče in dere ter steče po hodniku. »Ana, živjo. Moje ime je Matej, tista prijazna ženska pa je Katarina,« se mi predstavi. Dam mu roko v pozdrav, on pa jo začudeno pogleda in mi jo počasi stisne. Zdi se mi, da mi hoče povedati še nekaj več, vendar mu usta ne dovolijo. Matej se nato odpravi do Katarine. Dolgo časa ju ni bilo nazaj. Odpravim se v dnevno sobo, ki jo objemajo zelo nežne barve. Stene bele kot oblaki in kavč moder z nežnim odtenkom zlate. Tega krasijo zlati vzglavniki in rjava mehka odeja, s katero se pokrijem. V roke vzamem daljinec in prižgem televizijo. Medtem ko sem se pogrezala v udobju kavča, sem spremljala tekmovanje v plavanju, saj ta šport naravnost obožujem. Ne le da ga obožujem, temveč ga tudi sama treniram. Ob gledanju se mi oči zaprejo in padem v spanec.

Zjutraj sem se zbudim ob vonju jajc in slanine. Katarina nam je vsem pripravila zajtrk, kar je bilo zelo lepo od nje. Na mizi sem zagledala reklamo za počitnice na otoku. Bil je precej drugačen, poln temnega vzdušja bi lahko rekli. Ni izgledal kot otok poln hotelov, pa urejenih in čistih ljudi. Takšnih, ki se čez dan kopamo na hotelskih bazenih, zvečer pa ga v fensi cunjah pičimo na žur v mesto. Bili so drugačni od nas. Bili so resni in vsi so imeli oblečene reprezentančne uniforme. »Mogoče se pa pripravljajo na kakšno tekmovanje,« sem pomislila. Pojedla sem odličen zajtrk in se odpravila na kratek sprehod po meni neznanem naselju.

Ko sem se vrnila, je Katarina spala na kavču. Tiho kot miška sem se odpravila po kozarec vode. Na poti sem slučajno opazila sliko na hladilniku. Na njej sta bila Matej, Katarina in punca mojih let. Začudeno sem fotografijo vzela v roke in jo gledala še kar nekaj časa. Odpravila sem se do sobo, ne da bi odkritje odložila iz rok. Spotoma sem še vzela revijo za počitnice, ki sem jo videla to jutro. V sobi sem le tiho sedela na postelji in moje frnikule niso umaknile pogleda z nje. Kje je ta svetlolaska sedaj? Zapiskal je računalnik in firbec, kakršen sem, sem se seveda odpravila pogledat, kaj je novega. Odprla sem računalnik in spet - posnetek vseh treh skupaj. Trije nasmejani obrazi, na fotografiji, ki je še nikoli nisem videla.

Odločim si razjasniti meglico pred očmi, zato odprem datoteko, polno fotografij. Svetlolaska, Katarina, Matej... vedno vsi skupaj. Na nekaterih je

celo dekline samo v plavalnem kostumu z medaljami okrog vratu in šopki rož v rokah. Zakaj se mi zdi, da bi morala poznati te ljudi? Onadva sta mi skoraj tako kot mama in oče... Saj res! Kje sploh sta moja mama in oče? Meglica je postala še gostejša. Odločim se, da bom raziskala hišo, če najdem kakšne namige za rešitev.

Na hodniku je nekaj spominov nasmejane malčice, ki je precej podobna svetlolaski. Hodim dalje in naletim na steno medalj in pokalov. Za najboljšo plavalko leta, za najboljši rezultat... Nadaljujem svoje malo popotovanje in ga zaustavim pred ogledalom. Sploh se nisem spomnila, kako izgledam. Svetli kodrasti lasje mi prekrivajo široka ramena. Obraz krasijo svetle oči in majhen nos. Lica rdeča kot paradižnik in svetle ustnice, ki so široko narisane v nasmeh. Povežem prve kose sestavljanke... Sem jaz tista punca na fotografijah? Zakaj sem z osebama, ki ju ne poznam? To sem jaz? Zakaj se ničesar ne spomnim? Odločim se prekiniti raziskavo, saj me je prijelo na majhno potrebo. Nisem vedela, kje je kopalnica, zato sem se počutila kot v labirintu. Ko sem že bila prepričana, da bo potrebno prebuditi Katarino, da me usmeri, sem naletela na vrata z napisom WC. V kopalnici so bile tri zobne ščetke, tri brisače, trije kopalni plašči. Vse po tri. Utrujena ženska se je med mojim preišljevanjem že prebudila.

Poklicala me je v dnevno, da bi se o nečem pogovorili. Privolim v pogovor z njo, saj deluje zelo prijazno in prijetno. Pograbilim svoj kozarec vode in pri tem malo polijem po tleh. Kapljice so ena za drugo tiho padle na lesena tla. Pljusk, pljusk, pljusk. Kapljice... V glavi se pojavi sestavljanke in koščki, ki sem jih do sedaj zbrala. Sestavili so se v moje življenje. Ničesar se nisem spomnila, samo sledila sem vrvežu v glavi. Katarina, mami, Matej, oče, plavanje, tekmovanje, padec, tema... Jaz sem tista trojka, ki manjka v družini. Jaz sem tista malčica na hodniku, tista svetlolaska na fotografijah... s svojo mamo in očetom. Toliko podatkov v kratkem času. Mogla sem se usesti. Katarino je zaskrbelo, kaj se mi dogaja, jaz pa sem jo le pogledala v zenice in ji rekla: »Mami!« Okamenela je kot kip, jokala kot slap in bila blede kot stena. Ni vedela, kaj se je zgodilo z njeno hčerko, le vesela je bila, da se vsega spomni. Podarila mi je objem, ki sem ga čakala vse od uspeha na tekmovanju. Njenim kleščam nisem mogla ubežati, zato sem ji objem le vrnila. Poklicala je očija, ki je prihitel iz službe in me objel brez besed. Ne le da se zavedam, kdo sta onadva, ampak se spomnim tudi dogodkov iz preteklosti.

Preostanek dneva smo preživel na kavču ob vroči čokoladi in zgodbah, ki so se odvile, medtem ko Ane ni bilo doma.

Naslednji teden sem bila dovolj pri moči, da sem se že lahko odpravila na tekmovanje na Irsko. Na otok, ki sem ga videla tistega dne v reklami. Tekmovanje je bilo razburljivo, čeprav nisem zmagala. Lepo se je bilo vrniti v svet brez meglice in biti ob starših, ki me imajo neizmerno radi in me v vsem podpirajo. Brez kapljic se morda nikoli več ne bi spomnila svoje preteklosti. To so bile kapljice, ki so popolnoma spremenile moje življenje. Le kapljice.

Trina Štolfa, 9. b

ALEKSANDER GRÜNER, 6. B

Poezija

OB SVETOVNEM DNEVU POEZIJE

Poezija so pesmi
in melodija.
Zato so vse pesmi
prava harmonija.

Poezija se rima,
da vse štima.
In te popelje tja
na konec sveta.

Toda kaj točno
je na koncu sveta?
To je odvisno od pesmi
in pesnikovega srca.

Torej je poezija
ena lepa stvar.
Potrebuješ le domišljijo,
ki nosi ključ od srca.

Primož Markovič, 7. c

DRUŽINA

Predstavil vam bom družino,
ki jo imam jaz,
in tisto skupino,
ki z njo preživljam čas.

To je moj očka,
ki mu hitro prekipi,
ampak drugače
se le redko razjezi.

Moja mama dobro kuha
in klavir igra,
ko se počutiš kot muha,
potolažiti te zna.

Tu je še moja sestra,
ki nagaja rada mi,
včasih ji grem na živce,
a se hitro pomiri.

To je moja družina,
ki rad jo imam,
in vesel sem,
da je z mano vsak dan.

Nika Kozmus Trajkovska, Brina Breznik, 4. c

PEKOVE ŽEMLJICE

Pek, ki zamesil je testo,
ga razljahljal,
povaljal
in oblikoval
denar je našel
vrednosti sto.

In je odšel,
po nov prekač,
da bi spekel pito,
rabil je še žito
V pekarno s sestavinami je prišel,
da bi spekel
eno veliko pito.

In testo zamesi,
pito oblikuje,
a izgubo pekača objokuje.
Ker zdaj, si reče,
nimam nobene sreče,
bom raje počakal na jutri.

A ker sreče še kar ni bilo,
pek v roke pljune,
bo pa moral speči žemljic obilo.
In tako mu pridišijo,
Ljudi sliši, kako si jih želijo.
In pek dobrosrčni jim ustreže,
žemljice veselo reže
in v hipu ostanejo le še drobtine.

Luna Klešnik Lo Duca, 6. b

ROKA

Včasih igriva,
včasih lena,
včasih naspana,
včasih pa zaspana.
To je naša roka.

V življenju marsikaj godi se ji,
s prijateljico sta marsikaj doživeli.
Nekajkrat že sta bili kar obe levi!
Potem spet na dan naslednji,
naspani sta obe,
ko desna spet na drugo stran gre.

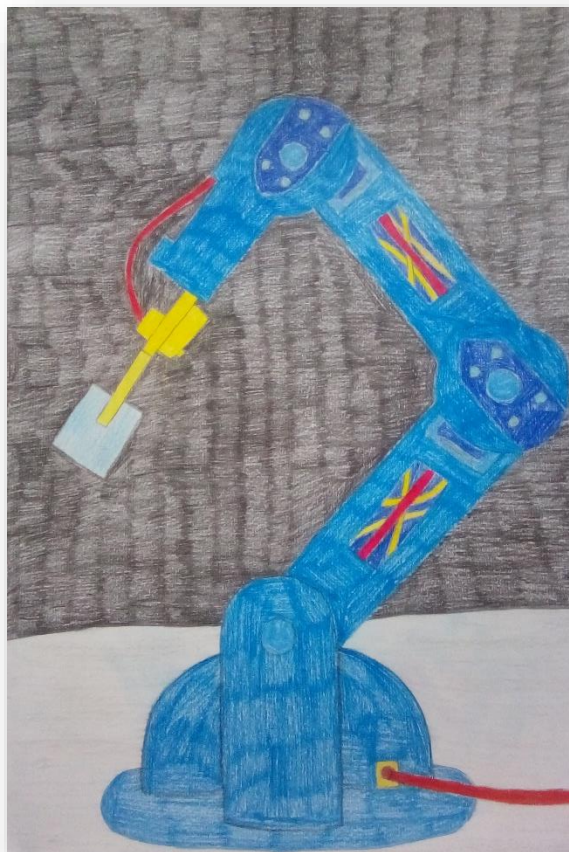
Roka včasih se umaže
ter se malo poigra,
s prijateljico se poheca
in zamika jo kraja.

Potem se umije
ter se na sodišče preseli,
tam kot roka pravice,
svoji desnici sodi.

Roka včasih mišice uporabi,
mezinec po rokah nosi.
Ga razvaja,
mu ugaja,
dokler se ne utruji.

Potem pa pride čas,
roka se odloči,
za roko zaprosi soseda
in mir med roke prinese.

Taja Berkopec, 6. a

BRINA KOSMAČ, 7. A

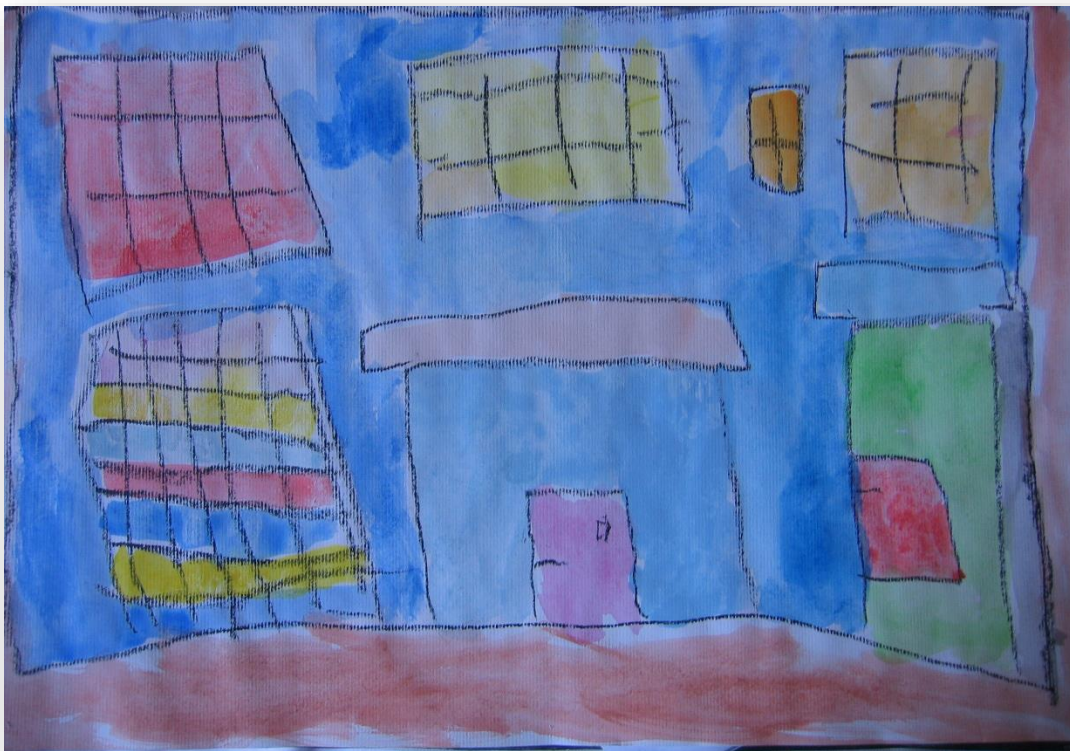
PLAŽA POZIMI

Plaža pozimi ne sedi praznih rok,
namesto tega se pripravlja na poletni tok ljudi.

Plaža zmešča pesek, ogreje vodo,
pripravi ležalnike in marel polno sobo.

Plaža komaj čaka na poletne dni,
takrat ko vsakdo drug na soncu sedi.

Eva Cedilnik, 6. a

NEŽA JAKOVČIČ, 1. B

SEMAFOR PONOČI

Mirno in tiho ob cesti stoji,
pa vendar na avtomobile preži.

Čeprav ponoči mesto spi,
ta nikoli ne zaspi.

Ima pravila tri.

Ob rdeči luči avto ustavi,
ob rumeni luči avto se pripravi,
ko zelena se pojavi,
avto hitro se odpravi.

Včasih pa ponoči tudi semafor počiva
in samo rumena luč utripa.

Gal Erjavec, 6. a

EMANUEL MANDIĆ, 1. C

STARI MLIN

SATJA-SARA ČETKOVIĆ, 7. B

O, poglej ta stari mlin,
ki brez vetra in vode
čisto nekoristen je.

O, poglej ta stari mlin,
ki nekoč je žito mlel
ter za mlinarja skrbel.

O, poglej ta stari mlin,
ki čisto nič ne dela
in žalosten sameva.

Pa razmišlja, stari mlin
ki mu že peša spomin:

"Jaz, ki sem leta mlel in mlel,
trdo garal, čez noč ne spal,
ne jedel ne pil,
to nazaj sem dobil!?"

in ga strašen gnev popade,
da mlin (do)končno propade.

Maj Zalar, 6. c

NAŠ ATI

Naš ati star že 43 je,
in (upam) živi srečno življenje.
Ima tri otroke in dva psa,
ter ženo, ki je zelo ljubeča.
Naš ati veliko zna,
od popravil do rezbarjenja.
Prav lepo moji mami svetuje,
ko pečica ne dela in so podobne nuje.
Naš ati je včasih pravi teleban,
ko se nekaj zalomi in se obrne stran.
A čeprav kdaj izgubi svojo glavo,
mi ga še vedno radi imamo.
Zato, ati, želim ti čim manj skrbi
in da skupaj dosežemo boljše dni.
Ker vsi vemo, da velik car je,
si zasluži en glasen "Na zdravje"!

Maj Zalar, 6. c

NAJA BAUMAN, 7. C

NA VRAT NA NOS

Zajec po imenu Zdravko,
prosil lisico Mico je za roko.
Ko Zdravko je novico povedal na vrat na nos,
medvedu Mihi povesel se je nos.
Saj medved je še včeraj Mico nosil po rokah – tudi bos!
Zato mu ta poroka gre v nos.

Liza Viršček, 6. b

ZMAJ TOLOVAJ

Policaj je zakričal je: »Nazaj!
Vsi takoj nazaj!«
Zanimalo nas je – zakaj?
»Ker na cesti je zmaj,
Posebne vrste tolovaj,«
v eni sapi pojasnil je policaj.
Še gasilci prišli so na pomoč
Trudili so se na vso moč,
In zmaju pokazali svojo premoč.
Končno cesta spet je varna,
Za vse pešce in kolesarje
promet spet teče kot poprej.

ZARJA RABZELJ, 1. A

Liza Viršček, 6. b

PISANA DRUŠČINA

Moja Pikica ima dve levi roki,
Vse kar prime, to izgine.
To ji gre v nos
in ji nikakor ni v ponos.
Na vrat na nos – vse čas se ji zatika,
ker svoj nos povsod vtika.

Nositi nekoga po rokah res je lepo,
prostiti deklico za roko,
moderno je – pa še kako!

Miha vse, kar sliši, vleče na ušesa,
ob vsakem pišu zastrizhe z ušesi.
potem pa se mu nos povesi,
ko slišano mu ni povšeči.
Metki to ne gre v glavo,
ona rada bi bila princeska,
ki sliši rasti travo.

Eva Jamnik Povirk, 6. b

LINA BERLEC, 9. B

ZDRAVNIKI

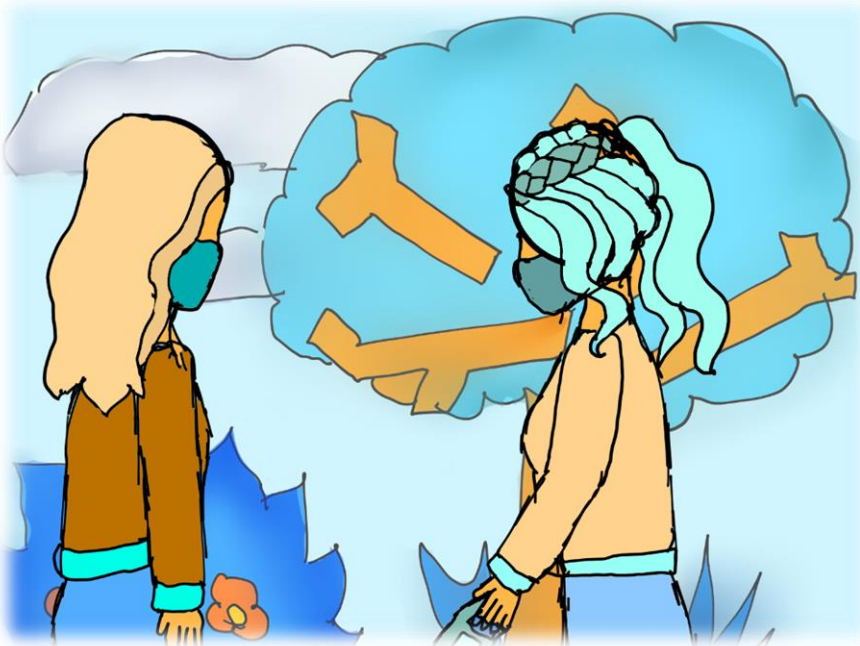
Zakaj zdravnik biti ni najhuje,
to vam zdravnik lahko kar sam svetuje,
saj vsak dan ljudem življenja rešuje.

Cepi zdravnik jih – uboge bolnike,
da ne bi dobili prehlada in gripe.
Roka se brez zdravnika sama ne bi zacelila
in bi grdo nesrečo za sabo pustila.

In tablete se ne bi kar naslikale doma,
saj lahko le zdravnik ti jih da.
Ja, saj vem, mami ti rano razkužit zna.
Kaj pa dedkovega raka?
Ne, tega žal ona zdravit ne zna.

No, vidiš, zato zdravniki tako zelo pomembni so
in naj cel svet HVALEŽEN JIM BO!

Zoja Breznik, 6. b

LILI HOSTNIK, 6. B

SEMAFOR PONOČI

Čez dan dela od jutra
pa do večera.
Naloga njegova se glasi,
da s sosedi se dogovori,
kdo kdaj bo rekel stop prometu.

Ko odbije ura pozna,
ko prometa na cesti več ni
ter delo za semaforje stoji,
te cestni usmerjevalci
nimajo več kaj delati.

Tradicija semaforjev pravi:
vsi se morajo zvečer udeležiti na zabavi,
ki jo prireja ata zebra.
A le pazite, le pazite,
vi vikenda nimate!
Torej hitro spat,
ne zadržite se predolgo,
jutri bo treba zgodaj vstat.

A to je le stara tradicija.
Semaforji počnejo še marsikaj.
Nekoč živel je semafor Pavlek,
ta nikoli spati ni hotel.
Zjutraj je vedno klel,
saj vstati ni želel.
Pa so ga zbudile prve hupe
ter začel je opravljati svoje delo.

No, in spet je na vrsti večer.
Pavlek že nekaj minut prej odneha
in še k najbližji zebri odpravi.
Tam se dobi z ostalimi zaspanci
in rajajo in rajajo,
da se prehod za pešce trese.
Še vedno vztrajajo
ter prekoračijo uro za zabave.

Ne boste verjeli,
kaj vse so počeli.
Najprej so se usedli za mizo
in kockali ter kartali.
Nato se priklopijo
na obilno polnočno večerjo elektrike
ter se usedejo na ležečega policaja
in pogledajo film Semafor raja.
Potem povsem siti in zaspani
zaspijo vsak na svoji strani.

Zjutraj skoraj vsi siti in naspani,
razen Pavlek in prijatelji njegovi.
Tistega dne pride serviser
ter nove baterije vstavi.
Tako se je Pavlek vsak dan naprej
prvi zbudil.

Taja Berkopec, 6. a

ENAKOPISNICE

Kaj si mislite, če vam miška rečem?
Morda na živalco, ki se v luknjo skrije,
morda pa na pripomoček na baterije.
Le zakaj, le zakaj to se godi,
da dve popolnoma isti besedi,
s popolnoma različnimi pomeni,
tako skupaj se povežeta.

Enakopisnice le medejo nas.
Enakopisnice le misliti nam dajo.
Kaj je smisel teh enakopisnic?

Kaj mislite, če vam rečem klop?
Morda na gozdno žival, ki ob živce nas spravlja,
morda pa na pripomoček, ki nas do sedenja pripravlja.
Le zakaj, le zakaj to se godi,
te dve besedi,
z naglasom različnim,
s pomenom drugačnim
skupaj pašeta.

V enakopisnicah ne vidim smisla nobenega.
Smiselnega primera niti enega.
Jaz si to razlagam tako:
nekoč dva živela sta človeka,
nista se poznala,
a oba sta isti jezik govorila.
Prvi je miško zagledal,
si jo ogledal,
opazil, kako majhna je,

ter jo poimenoval.
Drugemu je bilo nadležno
z gumbi se po računalniku premikati,
zato je izumil majhno puščico za klikati
in jo poimenoval kot miško.

Taja Berkopec, 6. a

TJAŠA RAKAR VOGA, 7. C

SKRIVNOSTNI POMEN ŽIVLJENJA

V parku posedam,
vesele otroke gledam.
Vsi so umazani od blata,
na njih se dere jezen ata.

Čeprav imam sive lase,
ne bom pozabil tistega dne.
Ko s prijatelji ven smo šli
in se v blatu kopali.

Moj najljubši čas je bil,
ko sem se v mladino prebil.
Takrat veliko sem užival,
od staršev sem se skrival,
nove prijatelje dobival
in zabavo v življenje vlival.

Doživel sem tudi prvo ljubezen,
uničila me je kot bolezen.
Padel je tudi prvi poljub,
bila je nevesta, nevredna obljub.
V spominu so mi najbolj ostali prijatelji,

ki so mi ukazovali kot ravnatelji,
včasih bili nežni kot skladatelji
in skrivnosti vredni zbiratelji.

Prišli so tudi črni časi,
bili so grozni kot Jokerjevi asi.
Življenje je bilo na nitkah
kot v zgodovinskih bitkah.

Ne glede na to, da je bilo bedno,
je bilo znanja vredno.
Biti na pragu življenja
sem se naučil pravega mnenja.

Iz te teme sem izstopil
in v starševsko obdobje vstopil.
Ko sem zaslišal otroški smeh,
dobil sem solze v očeh.

Svoj čas sem si vzel
in mojim otrokom priskrbel.
Ni bilo več časa zame,
a me to prav nič ne gane.
Z veseljem sem ostarel

in kot ptička izparel.

Iz nebes vam pošiljam to sporočilo,
upam, da vas ne bo preveč ganilo:

»Življenje imate samo eno,
naj bo iz srca čaščeno.

Uživajte ga na polno,
vedite, da ne bo nikoli popolno.«

Tanja Gajanović in Ema Luin, 8.b

LUKA BEHEK, 9. A

Dramilo

OSMOŠOLCI, PRISLUHNITE

Osmošolc, prihajajočega leta se ti ni treba bati,
samo moraš stisniti zobe in se zbrati.

Že sedem šolskih let je za tabo
in upam, da to obdobje ni bilo slabo.

Iz preteklosti se učimo,
ko napake naredimo,
zato če se to leto dovolj potruдиš,
se lahko ocenam čudiš.

Glej, učitelj ti lahko pomoč ponudi,
ampak pri pouku poslušaj.
In najpomembnejše, ne bodi len,
ker drugače bo problem.

Eva Schweiger, 8.c

DRAMILO OSMOŠOLCEM

Osmošolec, ne spat!
Pejt knjige brat.
Vem, da je težko,
vendar z dobro voljo
ti bo šlo.

Slova, gefa
zgodā, mata,
potrudi se,
da vse ti rata.

Točke gredo
dol in gor,
vendar pazi na
gimnazijski
nabor.

Motivacija ti včasih
pade,
vendar pazi,
da ti ocen
ne krade.

Noč in dan
boš učbenike bral,
v prihodnosti pa
veliko veljal.

Tanja Gajanović in Ema Luin, 8.b

TJAŠA HAFNER KOROŠEC, 9. A

SREČA IN LEPOTA

Vsakič, ko zbudim se v nov dan,
ptički čivkajo in nisem več zaspan.
Radost napolni mi srce,
ko vrabčki in lastovke zažvrgole.
Ves zadovoljen na sprehod odidem,
Naberem rožice in nazaj pridem.
Rožice postavim v vazo, iz gline narejena
In občudujem, kako je z barvami obložena.
»Zelo rad bi duhal cvetlice«,
hrepeneča me misel prešine,
zato stečem na travnik, kjer veselo rajajo ptice.
Uležem se na travo, oblake gledam tam
in se smejim, smejim kar tja v en dan.
Takrat zares sem srečen,
ni žalosti in skrbi,
četudi sem povprečen,
nič me ne boli.

Maj Zalar, 6. c

NIRI STRMČNIK, 9. C

Od včeraj do vekomaj

Včeraj

Hvala svetu za včeraj,
hvala svetu za včerajšnji dan.
Kaj bi mi brez včeraj,
kaj bi mi brez včerajšnjega dne?

Le pomislite,
kaj počeli ste včeraj.
Morda odšli ste na delo,
morda pa v šolo odkorakali veselo.

Če včeraj ne bi bilo, bi bil svet na svetu ...
le za dan en sam;
ter še seveda za nepričakovani jutri,
ki ga pravzaprav ne bi doživeli!
Le pomislite, le pomislite,
če včerajšnjega dne ne bi bilo.
Ko bo danes jutri,
bi včeraj le imeli!
Kar pa brez
tega, tako imenovanega prejšnjega dne,
ne bi smelo priti do jutri!

Morda se vam zdi,
da le nakladam,
uporabite možgane,
razmislite no,
kaj bi zadnjega dne na svetu se počelo.
Jaz bi svet prepotovala,

z najvišje gore bi se sankala,
nič me ne bi strah poškodb bilo,
saj zadnji dan sveta godi se!

Vendar sploh ne vem, zakaj o tem razmišljamo,
tako ali tako včeraj imamo,
zakaj vendar dramatiziramo!
Le svetu se zahvalimo!

Taja Berkopec, 6. a

EVA MARENČE, 9. C

Kazalo vsebine

Duh današnjega časa.....	3
Čebele in čebelice	13
Pravljice	16
Integrali	21
Bajke.....	29
Dramatika.....	37
Dnevnik	47
Poezija	63
Dramilo.....	82
Od včeraj do vekomaj.....	87

Literarno glasilo Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice literarnih prispevkov:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Mentorice avtorjev in avtoric:

Nataša Škorjanc Strnad, Vesna Rogl, Katja Zver, Zorka Herman in učiteljice razrednega pouka Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice likovnih del:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Izbor likovnih del:

Marija Murenc in učiteljice razrednega pouka OŠ Milana Šuštaršiča

Avtor naslovnice:

Enej Černe Berčič, 8.b

Urejanje in oblikovanje glasila:

Zorka Herman

Literarno glasilo najdete:

v šolski knjižnici, na spletni strani šole in na oglasnih deskah v šoli

Ljubljana, junij 2021